HP30

119

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

M. MUNKÁSMOZGALMI INTÉZET KÖNYVTÁRA

BUDAPESTI KIR. ÜGYÉSZSÉG
1944 JUN 13
óra ___ perc
ÁTVETTE

INVÁZIÓS SZÁM

RIADÓ A FRANCIA TENGERPARTON!

BUDAPEST, 1944. JÚNIUS 14. — IV. ÉVFOLYAM 24. SZÁM

ÁRA: 40 FILLÉR

NÉPEK

A NYUGATI FAL MEGKEZDŐDÖTT CSATÁINAK KÉT HŐSE: RUNDSTEDT ÉS ROMMEL VEZÉRTÁBORNAGYOK. Európa tekintete feszülten fordul feléjük s a lelkek nyugodtak... — Mindketten legendás hadvezérei a roppant méretű világküzdelemnek. — Kezükben jó helyen van a kontinens szabadságának sorsa!

Június 6-án hajnalban, a vak homályban, melyet csak a tenger vizének közömbös, örök zúgása vert fel, a Szajna-torkolatánál s a normandiai félsziget északi csúcsán a feszült várakozás, a végsőkig próbára tett készültség feloldódott a kirobbanó harc egetföldet megzengető hangorkánjában. Az angolszász demokráciák, hosszú vonakodás, készülődés, igérgetés és visszavonhatatlan dátumbejelentés után ezen a világtörténelmi hajnalon hozzáfogtak az ötesztendős háború legnagyobb, s végső döntést érlelő vállalkozásához: az inváziához és a második európai arcvonal megteremtéséhez... Az Atlanti-fal egész védelmi gépezete munkába lépett. A roppant vasbeton-állásokban, melyeket a legnagyobb kaliberű bombák ellen is biztosra építettek, feldördültek a messzehordóágyuk, s párbajba fogtak az angol Home Fleet nagy egységeivel, a partraszálló bárkákat kisérő csatahajókkal és cirkálókkal. A hajnali sötétségben repülőgépek ezreinek motorja tépte a hig levegőt, elképzelhetetlen erejű csata tombolt, mire a nap felvirradt, földön, vizen és levegőben. RUNDSTEDT és ROMMEL vezértábornagyok tervei szerint a német védelem, az ötéves világháború legedzettebb, hat arcvonalon dicsőségesen küzdött katonái szembeszálltak az Európa földje ellen törő angolszászokkal, s a gigantikus arányú mérkőzés, — életre-halálra megkezdődött.

Moszkva parancsára nem lehetett többé nem-et mondani... Az évek óta gyakorolt, különleges kiképzést kapott csapatokat ontani kezdték a gyorsjáratú naszádok, mögöttük pedig feltüntek a ködben a nagy teherhajók, amelyek elsősorban természetesen most is a demokráciák segédnépeinek fiait vitték az európai vár acélfalai elé: biztos halálukkal szoritani egy kis helyet a parton az amerikai és angol hadosztályoknak.

Nincs többé visszaút. A világmérkőzés utolsó felvonása ez, s a seregek elszántsága, a hadvezérek képességeinek megmérkőzése, a katonalélek keménysége, győzelmi tudata, a mostanáig titkolt eszközök, új fegyverek csakugyan öt földrész sorsát és jövedőjét döntik el...

CSAK A TÁVCSŐ LÁTJA MÉG a hajnali tenger szürke párájában a közeledő ellenséges flottát. A rádió egy pillanat alatt továbbitja a jelentést a partra, az ágyuk pedig lomhán fordítják csövüket a növekvő cél felé...

ÉG ÉS FÖLD LÁNGOL, pedig csak a partvédő ütegek nehézágyui szólaltak meg a nyugati fal bástyáin. A lövegek sortüze fellobog a fekete hajnali égre és megrendül a föld az óriás detonációktól...

A VAK HAJNALBAN riadó szólítja ki az álcázott erődökből a szabályos távolságban épült ór-erődök legénységét: a figyelő szolgálat ellenséges tengeri erő közeledését jelezte...

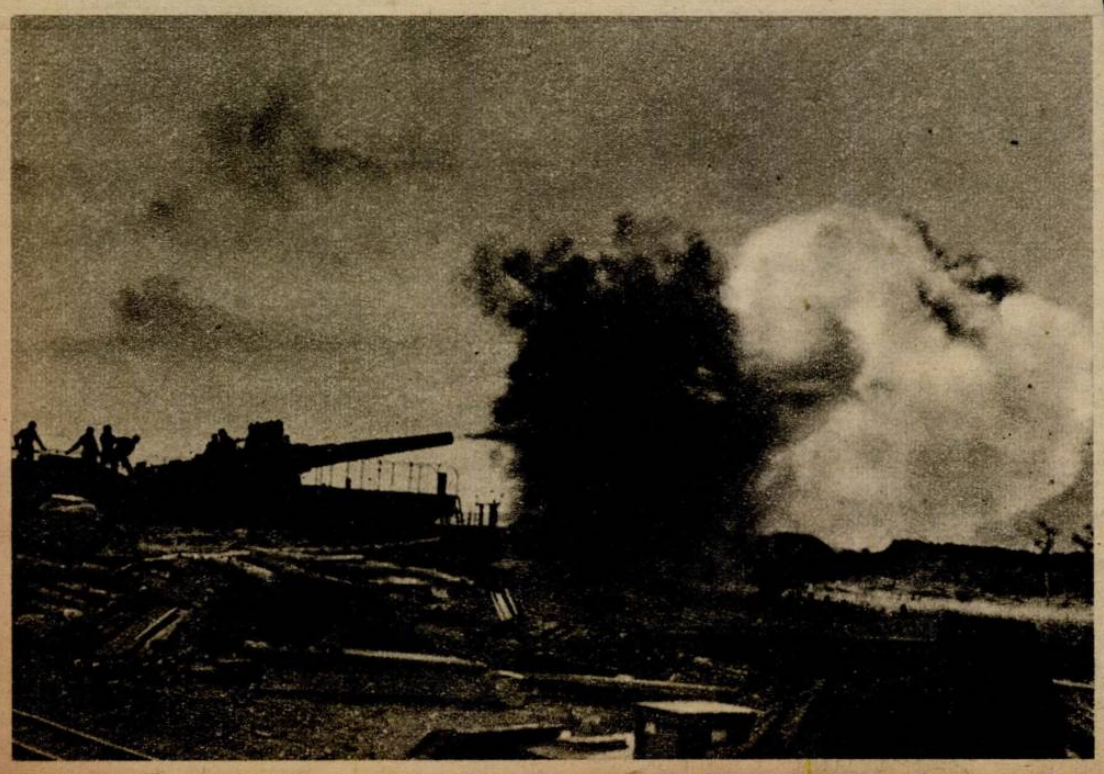

MESSZEHORDÓ ÁGYÚK, mélyen a szárazföldön, beépitett állásaikból lövik a partraszállító bárkák védelmére felvonult nagy flottaegységeket. Az első vonalban elhelyezett megfigyelő és nézőállások telefonon adják a tüzeléshez az elemeket...

CSATÁJA A NYUGATI FALNAK...

NEHÉZ GÉPPUSKA sorozata csap rá a parti célokra, — s minden százméteren van egy-egy állás, — a földbeépített erődök előtt... Itt még csak az előterepen, a fővédelmi vonaltól jó távol folyik a harc... Az ellenség veszteséges azonban már így is sulyos!

LÁNGSZÓRÓ mindent felégető, gyilkos tűze pörköli a kommandó-csapat sziklák fedezékébe húzódott maradványát, — minden harci eszköz részt vesz itt a sorsdöntő küzdelemben...

EJTŐERNYŐSÖKET közelítettek meg a gyorsan mozgó kerékpárosok, akiket a tartalékok felett rendelkező parancsnok a szükség szerint dob harcba

KÖDGRÁNÁTOK FÜSTJÉNEK VÉDELME ALATT kezdődik a gyalogos roham a megszállt parti sáv ellen, mikor az ellenséges repülők a saját csapatok veszélyeztetése nélkül nem avatkozhatnak bele a küzdelembe. Megelevenednek a kréta-sziklás domboldalak, a bombabiztos fedezékből támadásra lendülnek a gránátosok

SZÜRKÜL A HOMÁLY: s a júniusi reggel felvirradt napja lőporfüstös csatatérre süt... Az ejtőernyős egységeket bekerítik a gránátosok és megkezdődik a felmorzsoló harc!

A VILÁGKÜZDELEM DÖNTŐ CSATÁINAK SZÍNHELYE

HÉTRŐL HÉTRE 7 7

V

A végzetes színjátéknak

utolsó felvonása kezdődött el Európa nyugati partjain: tűzben és lángban ég a normandiai föld, a levegőben és a tengeren hajók és repülőgépek ezrei csapnak össze, az éjszakát megvilágítja a gránátok robbanásának pokolsárga fénye, s a csatateret, melyen halottak tízezrei hevernek, kísértetiesen lobogja be a világító bombák árnyéktalan fehér lángja. A demokráciák, amelyek eddig azt hitték, hogy az első világháború után az ájult népektől összerablott gazdagságot, a hatalmasoknak kiosztott bő zsákmányt majd mások védelmezik meg helyettük, végre felismerték a kegyetlen igazságot, hogy önnön vérükkel kell fizetniök a holnapért, ha csakugyan élni és győzni akarnak... Az amerikai és angol anyák már siratják a normandiai és szajnaparti roham ötvenezer halottját! De hány angolszász katonának kell még elesnie, amíg csak egyetlen szilárd hídfő lesz az európai vár nyugati bástyáinak tövén, amíg egyetlen nagy kikötő kezére kerül Eisenhowernek, — ezt a vérözönben elnémult jósok, a könnyű diadal leghangosabb torkú hirdetői se tudnák ma megmondani... Az invázió megindult. Ami ereje csak volt a demokráciáknak, ami tartalékot csak össze tudtak gyüjteni a szigetországban négy és fél esztendő takarékoskodásával, mialatt másokat véreztettek el maguk helyett, az most hajóban, repülőgépben, partraszállító járművekben, fegyverben, páncélosban és katonában mind nekizúdult a doweri partokról az Atlanti falnak. A júniusi eget elsötétítették a légi hadtestek, lomha vonulással kötélen vontatott vitorlázó repülők csordái ereszkedtek le a fellegek közül, gyomrukban tankokkal, ágyúkkal, vagy légi gyalogsággal, s a ködös tenger felől, amelyet június 6-a hajnalán nehéz ostorral vert a nyáreleji vihar és szünet nélkül paskolt az eső, a hullámhegyek hátán a partig táncoltak a könnyű inváziós bárkák, nyomukban a nehéz csatahajókkal és cirkálókkal, amelyeknek ikerágyúi üvöltve szórták a gránátokat a védelmi állásokra. A gigantikus küzdelem képe kezd kibontakozni, s valóban nem túloztak azok, akik azt mondták: a történelem, az emberiség legvéresebb és legkegyetlenebb csatája lesz az, melyet a szemben-álló, két engesztelhetetlen világ egymással megvív!

Tudják ezt

[illegible]ndonban és Washingtonban is. Nem ok nélkül [illegible]ódoztak e végső, visszavonhatatlan lépéstől [illegible]rmányok és vezérkarok esztendők óta! Az [illegible]ázió azonban elkerülhetetlen volt: történelmi és katonai szükségszerűség, a[illegible]lybe az események vaslogikája, [illegible]násíthatatlan egymásutánja [illegible]ette bele a demokráciákat. A [illegible] világháborút katonai döntés nélkül [illegible]ni nem lehetett, s katonai döntést csak a[illegible]llenfelek erőinek összecsapása hozhat. E[illegible] küzdelemben Európa és a[illegible]zász világ az ellenfelek! A[illegible]ejátszhatott a nagy históriai drám[illegible]epizódistaként, — bár ez a szerep is [illegible] majdnem döntő jelentőségű... E[illegible]udta ezt. Világosan látta akkor is, [illegible]kráciák propagandájának vad lá[illegible] s igyekezett elterelni a fi[illegible]nyegről. Németország egy[illegible]tökéletesen megszervezett, [illegible]ppant műhelyként ennek a végső összecsapásnak érdekében dolgozott; az ember, a munka, a termelés végső javaiban milliók értelme, szervezettsége, áldozata ebben a tudatban összpontosult. Mérnökök, technikusok, tanult munkások, napszámosok, az egész nemzet egyetlen gondosan mozgósított hadsereg volt esztendők óta s mind arra a napra készült elő, amikor az óráról-órára erősebbé váló Atlanti falnál majd felzúg a riadó és megdördülnek a beépített partvédő ágyúk. A fogadtatás, — mondotta az inváziót megelőző kegyetlen idegfeszültségben Göbbels, — a fogadtatás, amelyet az ellenfélnek készítünk, forró lesz... Azóta a hadijelentésekből tudjuk, hogy a felfordult partraszállító bárkák ezreit táncoltatják a francia föld előtt a tenger hullámai, hogy a teherszállító vitorlázó repülők katonákkal és páncélosokkal együtt lelőtt keselyűkként zuhannak százával a gránátoktól felszántott földre, s angol, amerikai és kanadai katonák tízezrei hevernek holtan a keskeny parti sávon. Aknákon szakadnak szét a páncélosok, a repülőgépek, emberi testek darabjai és a vér szökőkútja csapódik az égnek s Londonban Churchill nem mer nyilatkozni az invázió első napjainak „sikeréről"...

Világpolitikai összeesküvések,

titokzatos szándékok és rengeteg tőkespekuláció szövevénye is rejtőzik az invázió mögött, amelynek első, elhamarkodott hírére, — két huszonnégy órával a partraszállási kísérlet megkezdése előtt, — a newyorki tőzsdén megőrültek az alkuszok, vadul csörgött a bankárok telefonja és olyan bessz kezdődött, amilyenre a legöregebb börzei rókák se emlékeznek. De az európai vár megtámadásának terve mögött a szovjet befolyása, akarata, ösztönzése volt a legerősebb! Sztalin vörös hordái több, mint egy hónap óta lábhoz tett fegyverrel várakoznak a Dnyeszter vizénél, s hiába adtak hírt az angol és amerikai ügynökségek a nagy csapatösszevonásokról, a tartalékok felvonulásáról, a nyári offenziva előkészületeiről, — a támadás sehogy se akart megindulni. A Kreml vörös cárja be akarta hajtani az igéretet előkelő szövetségesein, a tettek pecsétjét akarta látni a teheráni megállapodás jegyzőkönyvein, — az inváziót sürgette s a brit birodalom külügyminiszterének engesztelő látogatásra kellett mennie egy kis halasztásért Moszkvába. Nincs sok vesztenivalója a bolsevizmusnak. A tartalékok kimerülőben vannak, tizenhat esztendős suhancokat kergetnek a rohamra indult páncélosok mögött az öreg bolsevikiek. Sztalin az utolsó roham előtt nem akar elhasználatlan szövetségest látni, nem szeretné zavaró tényezőként számításaiban szüntelenül ott szerepeltetni Anglia és Amerika milliós erejét! A közös terv szerint Európa legázolása a szovjetre vár, de mert a vén kontinens ellen összeesküvők egymás iránt a legbizalmatlanabbak, Moszkva előbb szeretné látni elvérezve a demokráciák hadait az atlanti partokon, hogy akkor zúdulhasson neki, mint egy új Dzsingiz-khán a kultúrvilágnak, felégetni mindent, ami az öteszendős romlásból még megmaradt. Ezért sürgették oly makacsul a Kremlből az inváziót, ezért nem hagyták egy percig se nyugton majd egy esztendő óta az angol és amerikai politikát, ezért fenyegetőztek, ezért zsaroltak olyan kitartó következetességgel!

Részvétlen hidegség

kiséri szovjet részről a nyugati szövetségesek véres vállalkozását. Moszkva hallgatólag tudomásul veszi az invázió megkezdését, de nincs egyetlen elismerő szava se a harchoz, mely Nyugatfranciaország földjén napok óta tombol. Ezzel a közömbös magatartással kívánják tudomására adni a demokráciák közvéleményének, hogy semmivel se tartják többre az angol és amerikai férfiak életét, mint az orosz milliókét, melyek eddig az angolszász hatalmak érdekeinek bizarr szövetségében hullottak el a Szarmata síkság csataterein, a lengyel határtól a Volga vizéig. Anglia és Amerika kietlen lelki magárahagyottságban fog hozzá élet-halál harcának megvívásához! Normandiában tovább folyik a csapatok partraszállítása, a lelőtt vitorlázók helyébe újakat vontatnak ki a szigetország hangáraiból, a felgyujtott, elsülylyesztett partraszálló naszádokat pótolják a tartalékokból, s a kiképző táborok, amelyekben négy esztendeig békés semmittevésben pihentek az invázióra gyakorolt katonák, vezénylik a Csatorna túlsó partjára az elesettek helyébe az újabb hadosztályokat... Montgomery parancsnoksága alatt kétszázezer embert vittek át eddig francia földre, hogy azonban ebből a tekintélyes hadseregből mennyi még az élő és harcoló katona, azt már nem tudja megmondani a londoni tájékoztató hivatal! Csak a derűlátástól óvják az angol és amerikai közvéleményt, s a demokrata hírügynökségek óvatosan adagolják a lehangoló jelentéseket, félmondatokban számolnak be a német ellenállás erejének állandó növekedéséről. Minden pillanatban megindulhat Rundstädt és Rommel csapatainak ellentámadása, — mondják ezek a szűkszavú közlések, — s a demokrata polgár, aki most már vak szorongással olvassa az ujságok háborús híreit, — mert hiszen fia vagy rokona is ott van a partraszálló járművek valamelyikén, — felhős homlokkal tűnődhet: mi lesz vajjon, ha az ellentámadás is megindul, hiszen eddig hadosztályok morzsolódtak fel német ellenlökés nélkül?...

Komoly nyugalom

fogadta Európában a végső döntésre érő küzdelem végre hangosan konduló óráját. Mint a katona, aki a roham előtt megszorítja sisakján a viharszíjjat, úgy állott talpra Németország egész roppant tartaléka, melyet nem sikerült szétforgácsolni a nagy összecsapás előtt, s szegült szembe a téridegen betolakodókkal abban a pillanatban, amikor lábukat megvetették az atlanti parton. Egyetlen felszabadult sóhajtás futott végig a nemzetek közvéleményén: végre! Nincs többé halogatás, a szavak helyett végre tettek következtek, s meg lehet ragadni az ellenfelet, aki mostanáig kerülte az igazi összecsapást. A harc komor lesz, súlyos, véres és hosszú. Európa tudja legjobban: micsoda áldozatokat kíván a győzelem, mely a flandriai nyitány után kibontakozó gigantikus harc végén, az utolsó ágyú elhallgatása után int majd a próbára tett népek felé... Öt esztendő óta szakadatlan harc, áldozat és szenvedés osztályrésze ennek a kontinensnek, mely a világ civilizációjának és kultúrájának bölcsője. Öt esztendő óta viaskodnak elemi jogaikért a rajta élő nemzetek, s védelmezik puszta életükön kívül az emberiség közös örökségét egy felemás szövetséggel szemben, mely a forradalmi barbárság és a gazdagság kielégíthetetlen hatalmi szomjával megvert plutokráciák összefogásából született. Ez az öt esztendő megtanította Európa valamennyi népét arra az igazságra, hogy a jövőt és a boldogságot minden nép csak önnön vérével válthatja meg. Ezt az adót fizetjük meg valamennyien, s elsősorban az a birodalom, mely egyedül vállalta magára Európa védelmének terhét. Egyetlen tudat feszül az igazságért küzdők szívében s ez az, hogy a harc nem végződhetik másként, csak az igazság győzelmével, s a béke csillaga azon a napon kel majd fel a világ fölött, túlragyogva a puskapor keserű füstfellegét, amikor az európai nemzetek térdrekényszerítik ellenfeleiket!

Magyar szívvel

köszönjük azokat az adományokat, amelyeket az ország minden részéből önként, az együttérzés tiszta törvényének parancsára hallgatva, elküldtek hozzánk a Magyar Futár olvasói az angolszász terrortámadások áldozatainak. A hozzánk juttatott adományokat az Esti Ujságban, a testvérlapunkhoz küldött összegekkel együtt nyugtázzuk s ugyancsak ott számolunk be, az ezután felajánlott adományokról is.

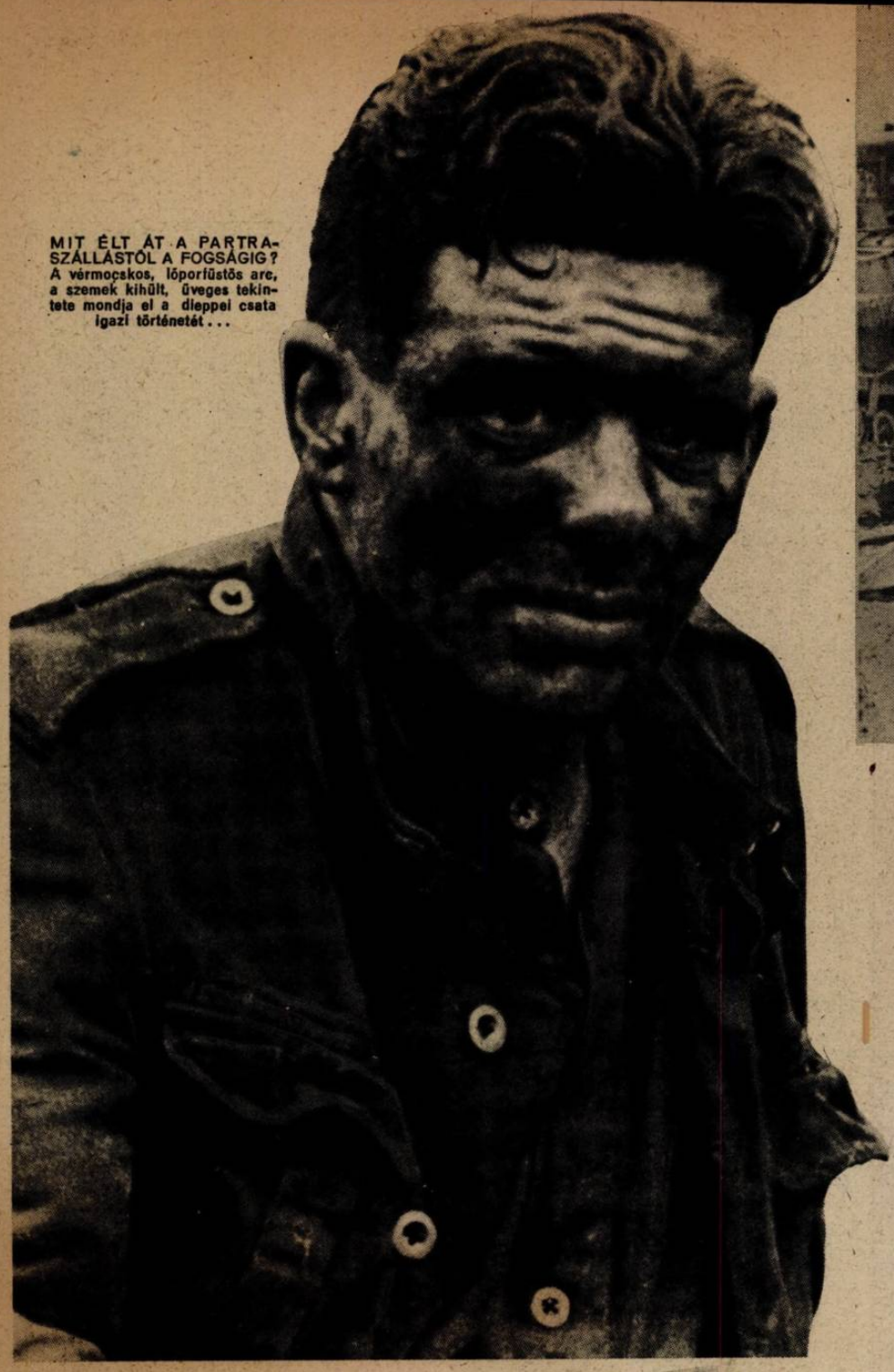

MIT ÉLT ÁT A PARTRASZÁLLÁSTÓL A FOGSÁGIG? A vérmocsakos, löporfüstös arc, a szemek kihült, üveges tekintete mondja el a dieppei csata igazi történetét...

GYORSNASZÁD, HARCKOCSI ELŐTT HALOTT... hegyén-hátán... A halál és pusztulás számadása felett beszédes ezen a képen, hiven mutatva a kikötőben sorozt, amely elé nyugodt lélekkel hajeszthették a dövpartról a »rauchere-akat...

IGY VOLT MÁSFÉL

(KÉPES EMLÉKEZÉS A DIEPPEI ELSŐ ANGOL-

Másfél esztendővel ezelőtt kisérelték meg először az angolszászok az európai vár megrohanását. Kommandó csapatoknak nevezett különleges alakulatokat szállítottak partra Dieppenél, a kisérlet azonban keserves kudarcba fulladt... A nagy világküzdelem eseményei azóta megszürkitették az emlékezetben e vállalkozás részleteit s a Magyar Futár most, amikor Moszkva parancsára a demokráciák másodszor próbálják meg az Atlanti fal megrohanását, érdemesnek tartja feleleveníteni a homokos francia parton vívott küzdelem eseményeit. Akkor is nagy előrelátással s ravasz taktikával fogtak hozzá a vállalkozáshoz, amelytől biztos sikert reméltek, csak

AKIK A PARTNÁL TOVÁBB NEM JUTOTTAK... Néhány lépésre volt csak a város, de a védelem gyilkos tüze, úgyszólván méterenkint állitotta meg a betörő angolokat...

AKI ÉLVE MARADT... Az elesettek közt, réveteg tekintettel, a borzalmas harc iszonyatával idegeiben halott bajtársát próbálta költögetni ez az angol altiszt

KANADAIAK... Az angolok az első próbálkozásnál elsősorban a dominiumok és gyarmatok népét küldték biztos halál, vagy fogság elé... A tépett katonák c most látták igazán: mire vállalkoztak!

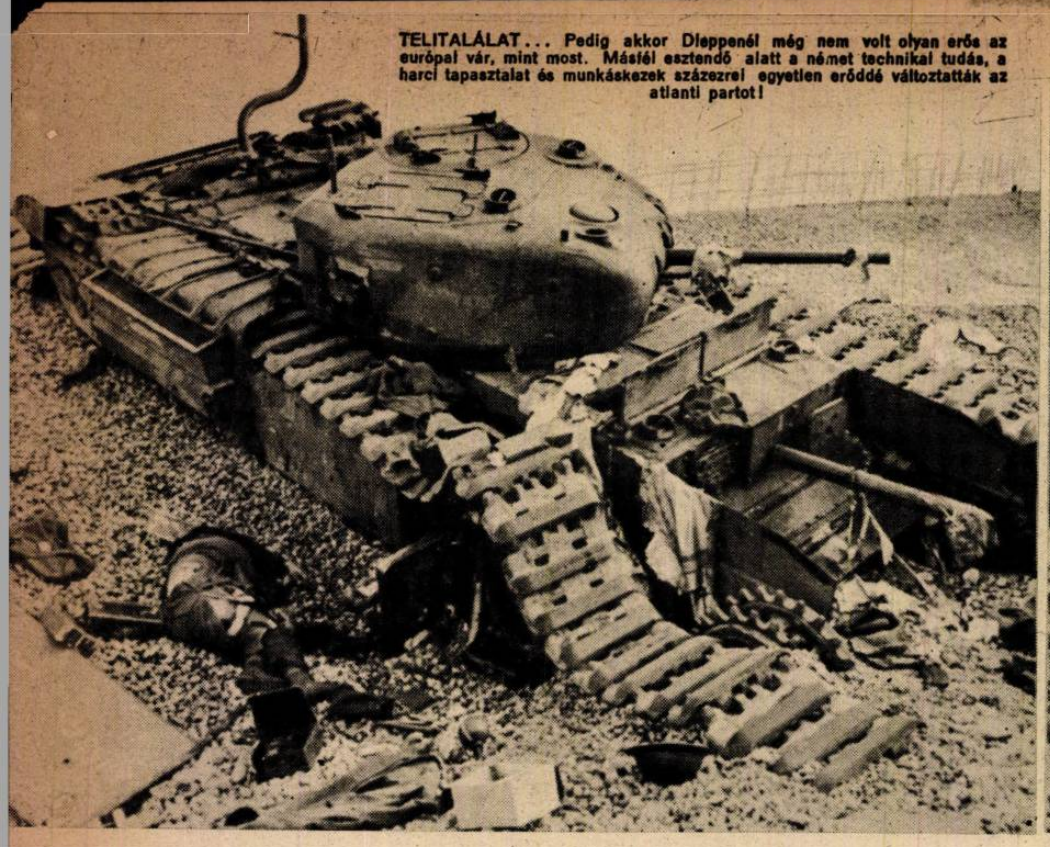

TELITALÁLAT... Pedig akkor Dieppenél még nem volt olyan erős az európai vár, mint most. Másfél esztendő alatt a német technikai tudás, a harci tapasztalat és munkáskezek százezrei egyetlen erőddé változtatták az atlanti partot!

IGY VÉGZŐDÖTT A VÁLLALKOZÁS... Az emberölés »művészi« módjaira kiképzett kommando-csapatok életben maradt tagjai a gyüjtőtáborba indulnak...

ÉVVEL EZELŐTT,-IGY LEGYEN MOST IS

SZÁSZ PARTRASZÁLLÁSI KISÉRLETRE)

amikor a parti védelem szétverte a csapatszállító-flottát, a dieppei térségben százával hevertek a megbénított harckocsik s az embergyilkolásra különlegesen kiképzett kommandók holtan hevertek a dagály tarajos hullámaival elborított homokban, akkor állították: csupán főpróbát tartottak az igazi, a visszavonhatatlan, a nagyszabású elözönlésből, amelynek órája is bizonyos már... Másfél esztendő telt el azóta s a cseppet se biztató tanulságok után most ismét harci zaj veri fel a normandiai partokat s talán valóban megkezdődött a második front felállítására irányuló angolszász erőfeszítés...

HOLTAK ÉS SZÉTLŐTT HARCKOCSIK romjai borították a homokos partot, végig az egész térségben, ahol a második arcvonal vérbefulladt kisérlete lezajlott...

SORAKOZÓ! A győzelmes harc után, a védelem katonái jelentést tettek a jól végzett munkáról... Nyugalom és fölényes öntudat sugárzott a gránátosok arcáról, akik egy pillanatig se kételkedtek a végső eredményben...

AKIK A PARTIG SE JUTOTTAK... A száz találattal megroncsolt gyorsnaszádról csak sebesülten vonszolták partra egymást a kommandó csapatok válogatott harcosai közül igen sokan — a győzelem helyett a hadifogolytábor felé...

AZTÁN JÖTT A DAGÁLY... A homokos partra nyers hullámok csaptak fel, — elborítva a reménytelen kudarcba fulladt kisérlet emlékeit: halott angolokat és szétlőtt harckocsikat. Mintha temetési áldozat tüze lett volna: napokig égtek még az anyagszállító gyorsnaszádok a dieppei »második arcvonal« sírja fölött...

Égő föld, lángoló levegő a

A MAGYAR FUTÁR EREDETI RÁDIÓKÉPEI AZ ANGOLSZÁSZOK

GIGANTIKUS TEHERVITORLÁZÓ REPÜLŐK szállították a légi gyalogságot a normandiai partok felé, az invázió első percétől kezdve. A 120 katonát teljes felszerelésével vontató gépek közül az invázió első három napján ezerháromszázat pusztítottak el a német fegyverek! Az Európa-vár ellen intézett roham a vár irtóztató özönébe került az angolszászoknak már a kezdet kezdetén is...

(A Magyar Futár képtávirata)

CAENBEN FELVONULNAK A PARTVÉDELEM PÁNCÉLOS EGYSÉGEI... Az első angolszász roham véresen omlott össze a gyorsan mozgó tartalék bevetésére a bebizonyosodott, hogy az őrjöngésig fokozott légi terrortámadások semmi zavart nem tudtak okozni se a német hírszolgálatban, sem pedig a felvonulási utak használhatóságában.

(A Magyar Futár képtávirata)

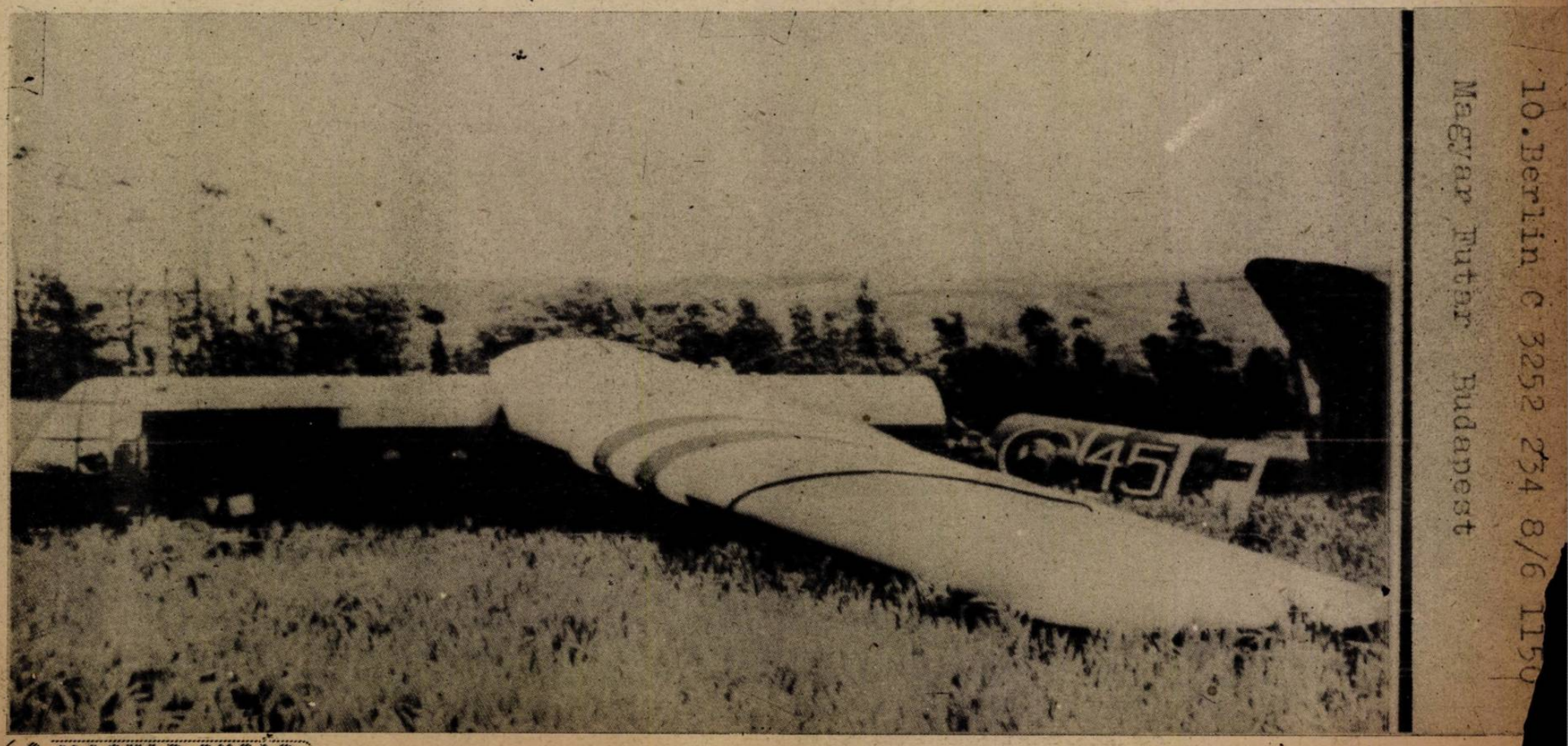

normandiai angolszász tömegsír

INVÁZIÓS ROHAMÁRÓL ÉS A TÁMADÁS VÉRES VISSZAVERÉSÉRŐL

Berlin C 3327 234 9/6 1845
Magyar Futar Budapest

AZ UTOLSÓ LAKOSOK... A lassan, de kegyetlen bizonyossággal romhalmazzá váló Bayeuxból útnak indul Normandia belseje felé az a néhány ember, aki végsőkig kitartott otthonában... Nem csoda, hogy Rouen utcáin a francia nép meg akarta lincselni az angol foglyokat! Hazájukat most másodszor teszi csatatérré a mohó brit imperializmus!

(A Magyar Futár képtávirata)

↑ LELŐTT BOEING-ERŐD A FRANCIA TENGERPARTON. Éjjel-nappal folyik a légicsata, kiegészítve a véres földi harcokat, s a német elhárítás ágyúi százszámra pusztítják el a nehéz amerikai bombázókat

↓ A TENGERBE ZUHANT NÉGYMOTOROS tiztagú személyzete élve menekült meg — s feltartott kezekkel kapaszkodott partra...

8 Berlin C 3241 234 8/6 • 1530
Magyar Futar Budapest

→ NEM ÍGY KÉPZELTÉK A DOVERI PARTON! Az amerikai G. 45-ös tehervitorlásából német gránátosok vezetik ki az angol harckocsit .. A gép személyzete az utolsó emberig elesett s a gazdátlan páncélosok a zsákmányt szaporítják már csupán...

(A Magyar Futár képtávirata)

FOLYTATÁS A TÚLOLDALON

VIZEN ÉS LEVEGŐBEN egyaránt ott van az ellenség... Megoszlik a figyelem, de ébersége egy pillanatra se csökken! A négycsövű gépágyu mellett és a torpedóvetők előtt ott áll a legénység: visszaverni a repülők támadását, vagy támadni a hullámvölgyekből felmerülő partraszállító naszádokra ←

KANADAI LÉGI GYALOGOSOK, akik a C45-ös elnevezésü szállitógépen érkeztek, de kemény, rövid harc után fogságba kerültek. Ez az őrmester kihallgatása során elmondta, hogy kétezer halott bajtársát számolta össze azon a területen, ahol földet értek... Mind kanadai volt, — az angolok szeretik az „úttörő" harc dicsőségét másoknak átengedni

(A Magyar Futár képtávirata)

Berlin C 3193 234 8/6 1150
Magyar futar Budapest

KÖNNYŰ TENGERI EGYSÉGEK vakmerő harcban szállnak szembe az angol partraszállást fedező csatahajókkal és cirkálókkal. A vadul hullámzó parti vizeken szakadatlanul hallatszanak a torpedó-robbanások s roppant lángtölcsérek vágódnak az égre, jelezve, hogy egy-egy katonákkal, vagy hadianyaggal zsufolt teherhajó, vagy cirkáló találatot kapott... A hősiesség új fejezetét irják a haditörténelem lapjaira a német gyorsnaszádok tengerészei: Dávidok harcát a Góliátok ellen...

AZ ELSŐ NYUGODT PERC: A FOGSÁGBAESÉS... A pokolnál is borzalmasabbnak mondják a normandiai partraszállás vállalkozását az angol katonák, akiket azzal hajóztak be a hazai kikötőben, hogy a hídfő már biztosítva van a kontinensen... Az elhárítás irtózatos tűze, az aknák ezreinek robbanása aztán megmutatta, hogy mennyi volt igaz a biztatásból!

(A Magyar Futár képtávirata)

6 Berlin C 3246 234 8/6 1150
Magyar Futar Budapest

A NEHÉZ LÉGVÉDELMI ÜTEG közelében ért földet a kigyulladt Liberator egyetlen életben maradt géppuskalövésze

ELŐK A HOLTAK KÖZÖTT... A Vire folyó mellett, elesett társaik testét használva fedezékül, a szakadatlan tűzben arra várnak a fegyverüket eldobált angol katonák, hogy a gyűjtőtáborba kísérjék őket. Fölöttük golyók süvöltenek, körülöttük földszökőkutakat emelnek az égre a felrobbant gránátok. Az arcokon hideg rémület, vagy kimerült közöny tükröződik...

(A Magyar Futár képtávirata)

5 Berlin C 3240 234 8/6 1150
Magyar Futar Budapest

HÁBORÚS ÜNNEPI KÖRMENET A VÁRBAN

A megszokott dísz és történelmi pompa nélkül, a háborús időhöz illő egyszerűséggel tartották meg ezidén az úrnapi körmenetet a Várban. Sztójay Döme miniszterelnök, Magyarország kormányzójának képviseletében halad a körmenetben

A kormány tagjai s a törvényhozás képviselői a körmenetben

DEBRECEN

BOMBATÖLCSÉREK DEBRECENBEN... A tiszamokkerti részen, szegény emberek lakótelepén is százszámra oldották ki halálos terhüket a levegő banditái!

SZÁZSZOR LÁTOTT HÁBORÚS KÉP: találat templomtorony Debrecenben. — Újabb bizonyíték, hogy az angolszászok milyen hivatott harcosai és védelmezői az emberi kulturának és civilizációnak!

LÉGI FELVÉTEL KOLOZSVÁRRÓL... Jól látni, hogy t
volna, a gyilkolási jutalomér

MISKOLC

EGY ÉLET MUNKÁJÁNAK EREDMÉNYÉT: a magyar munkás hajlékát összezúzták a légi terroristák, — de a véletlen furcsa szeszélyeként az omladék alól épségben került elő egy vékonyhéjjú tojás

HONVÉD UTÁSZ-OSZTAGOK segítenek a Martin-telepen a romok eltakarításában... Itt se hadicélpontokra hullott a szárnyas kalózok bombaszőnyege, hanem a kisemberek földszintes házaira!

SZOLNOK

IJESZTŐ KÉP A LÉ
terror-támadás után a
a lakosságot lépten-ny

SZTÓJAY MINISZTERELNÖK ÉS A HONVÉDVEZÉRKAR FŐNÖKE HITLER FŐHADISZÁLLÁSÁN

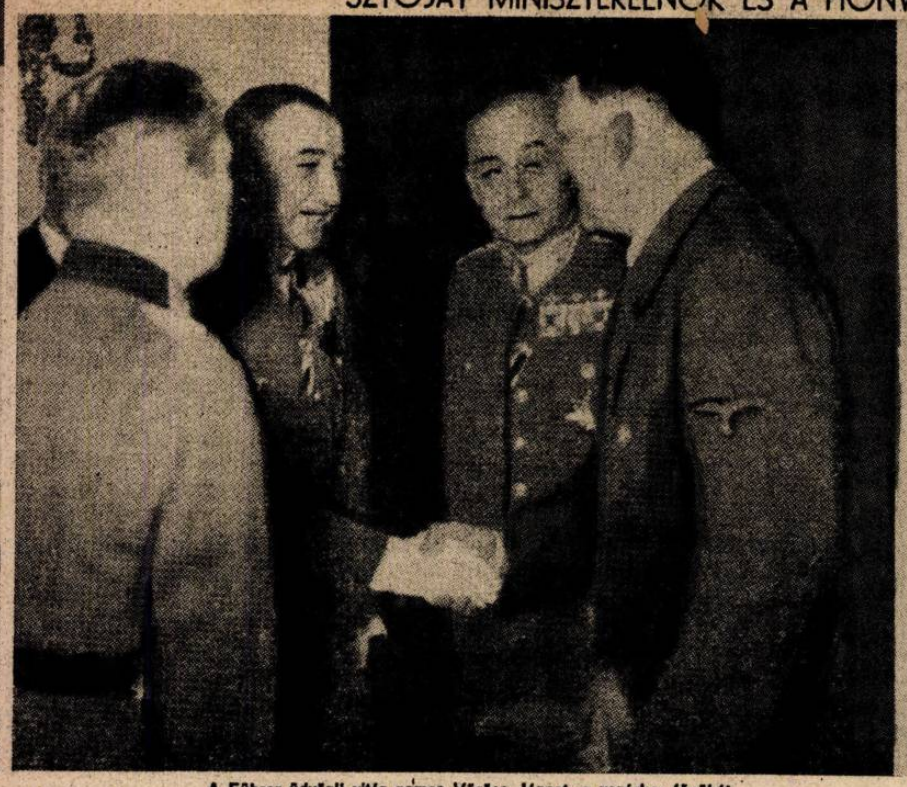

A Führer üdvözli vitéz nemes Vörös Jánost, a vezérkar főnökét

Sztójay miniszterelnök Goebbels miniszterrel és Göring birodalmi marsallal beszélget

képhirado

gett, lerombolt házaknak még csak a közelében sincs olyan épület, amelyet hadicélpontnak nézhettek kegyetlenkedő néger pilóták! Csupa kis házra terítették a bombaszőnyeget!

AKNA ROMBOLÁSÁRÓL ... A szolnoki alföldi város utcáin ilyen látvány fogadta mon, felverve a szivekben a beszű engeszteltethetetlen érzését

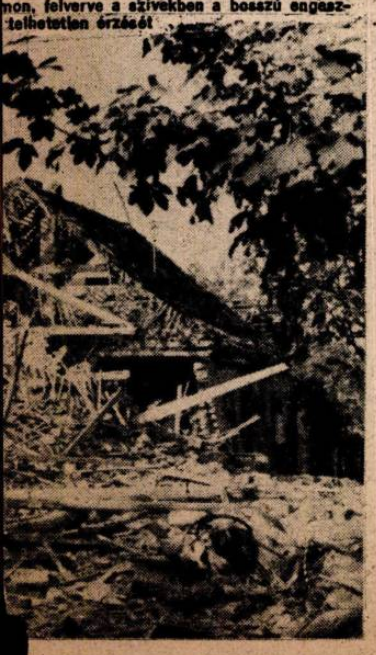

KÜLVÁROSI HÁZAK, — az amerikai banditák különösen kedvelt célpontjai. ..

SZEGED GAZDA-NEGYEDE, amelynek széles sávján látszik a válogatás nélkül ledobott bombák nyoma, mintha irtózatos talpaival egy gigantikus szörny taposott volna végig az utcák során!

NAGYVÁRADI VILLANEGYED, amelynek békés arculatát bombatölcsérek és omladékok csúfítják el...

A PINCÉIG ROBBANTOTTA SZÉT a téglafalakat a közelben lezuhant légiakna

MAGYAR HONVÉD

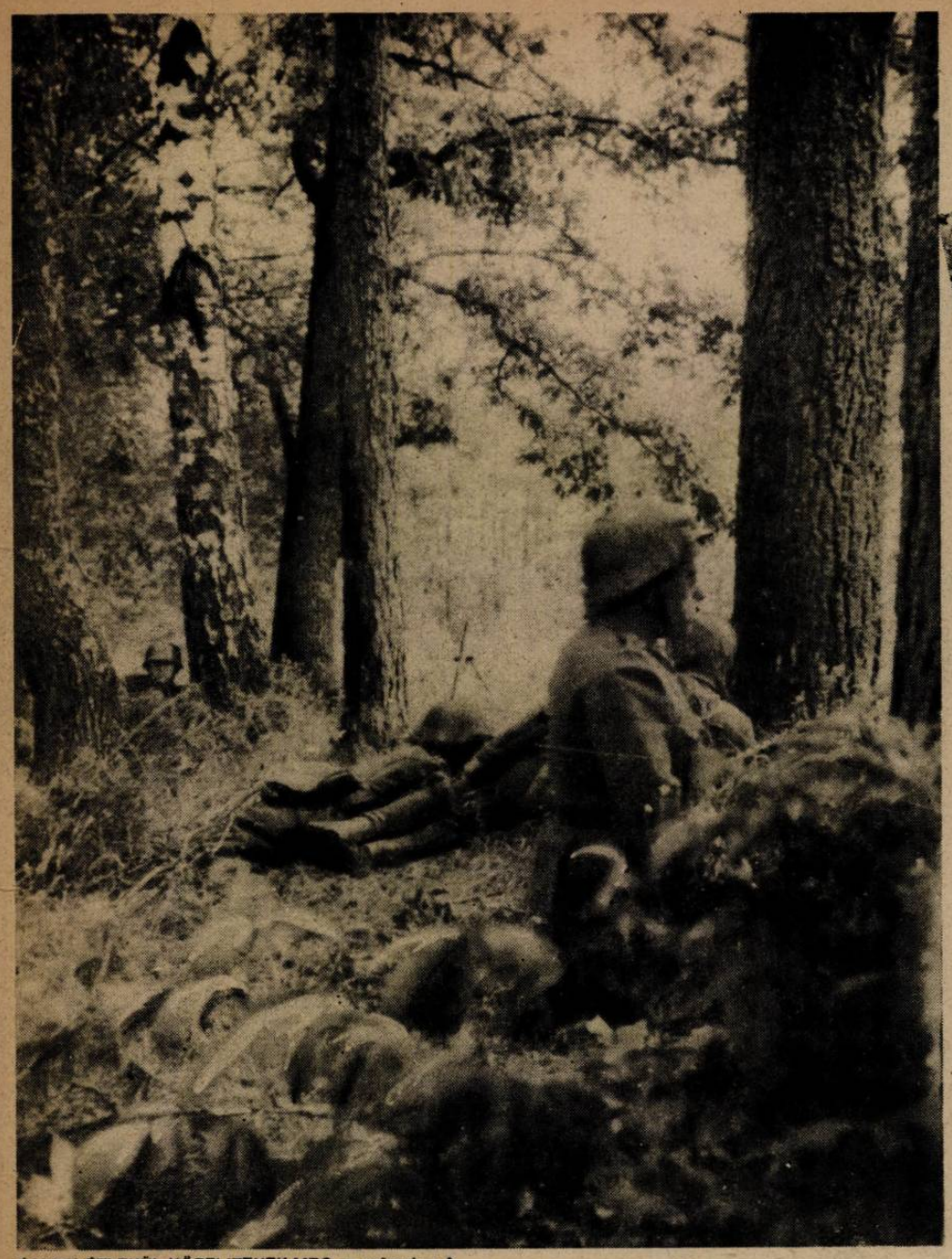

MŰKÖDIK A RÁDIÓ ... A zászlóaljparancsnokság harcálláspontján a rejtjeles parancsot veszik fel. Néhány pillanat mulva már minden kész a honvédek támadásához ...

ÉSZREVÉTLENÜL KÖZELITENEK MEG az erőszakos felderítésben résztvevő kis honvédcsapat tagjai egy bolsevista állást. Néhány pillanat mulva felugat a géppuska s az elhárító tűzből pontosan megállapitják: milyen ellenséges erők húzódnak meg az erdő közepén

NEM SZERENCSÉTLEN SZÁM A 13-AS ... A magyar légvédelmi ágyú csövére a 13-ik Stormovik lelövését jelző fehér karikát rajzolják a tüzérek

KETTŐS GYŐZELEM UTÁN száll le a tábori repülőtéren a magyar Messerschmitt vadász. A bajtársak, akik tanúi voltak a sikeres harcnak, boldogan ölelik magukhoz a fiatal hadnagyot

RÖVID PIHENŐ A MOTOR NYERGÉN. A motorkerékpáros összekötők nehéz szolgálatot teljesitenek s a néhány percet, mig az új parancsra várnak, használják fel kurta szunyókálásra

EGY SZOVJET STORMOVIK maradványai a magyar gyalogsági állások mögött. A gépet, amely alacsony támadásra merészkedett, a légvédelmi gépágyú gránátja gyújtotta fel

PONTOS TALÁLATOK ülnek a bolsevisták fedezékein és a szovjetkézen lévő falu házain. A tűzek és füstoszlopok, amelyeket távmérőn keresztül figyelnek az ütegnél, mutatják, hogy a tüzérségi előkészités jól halad

GÉPPUSKÁS HONVÉDEK füstölnek ki egy szovjet ellenállási fészket a Dnyeszter középső szakaszánál

A DNYESZTER PARTJÁN előnyomuló bolsevista páncélosokra tüzel a magyar páncéltörő. A fák között felszálló füst a lángra gyújtott bolsevista harckocsi pusztulásáról ad hírt...

A KELETI DÖNTÉSEK SZINHELYÉN...

ELLENSÉGES PUSKATÜZBEN, a terep minden kis fedezékét felhasználva nyomulnak előre a honvédek a bolsevista állások felé. Az elszánt rohamot nem tudja feltartóztatni az ellenség összefogott tűze sem

A KÜZDELEM ELVONULT. — a csendes mezőn ronccsá lőve, halott személyzetével csak a szovjet harckocsi maradt, amelyet magyar rohamtüzérek pusztítottak el →

A KÁRPÁTOK HEGYI ÚTJÁN, ezer méteres magasságban légvédelmi ágyús üteg vonul az arcvonal felé

Nyári had–

(A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPSOROZATA

AZ „ERDEI EMBEREK" KÉT HIRHEDT VEZETŐJE: Tító, a „marsall" és alvezére, aki „vezérőrnagy" címet visel: Popovics. Mindketten megszöktek a főhadiszállásról, sorsukra hagyva az ostromolt faluban partizánjaikat! A betyárbecsületet se nagyon tisztelik ezek a mindenre képes, de gyáva gonosztevők...

RANDOLPH CHURCHILL ŐRNAGY, az angol miniszterelnök fia, a Marlborough-hercegek ivadéka, aki külön megbízottként Titó, a „tábornagy" címmel felcifrázott bandita mellett teljesít szolgálatot, a megugrott partizánfőnökkel együtt menekült, s majdnem fogságba esett... →

Keletbosznia kopár hegyei között nagy lendülettel indult meg a zord tél és a feneketlen sárral beköszöntő tavasz után, kedvező időben a tisztogató harc a partizánok bandatészkei ellen... Nincs többé megközelíthetetlen hegyi búvóhely, amelyet ostromolni a hó és jég miatt szinte lehetetlen, nincs mocsárral és erdőségekkel körülvett, természetes erődítés, ahol az »erdei emberek« a természettel összeforrott, csaknem állati ösztönű védekezést gyakorolhatják. **Páncélos különítmények, harckocsik, rohamtüzérek és csaták tapasztalataival gazdag gránátosok nyomulnak szívósan a kétségbeesetten küzdő partizánok után s újra meg újra ütközetre kényszerítik őket,** a felmorzsoló taktika szabályai sze-

A KOPÁR TÁJON elindulnak a gránátosok, végrehajtani a nagyszabású tervet: meglepni Tító főhadiszállását... ↑

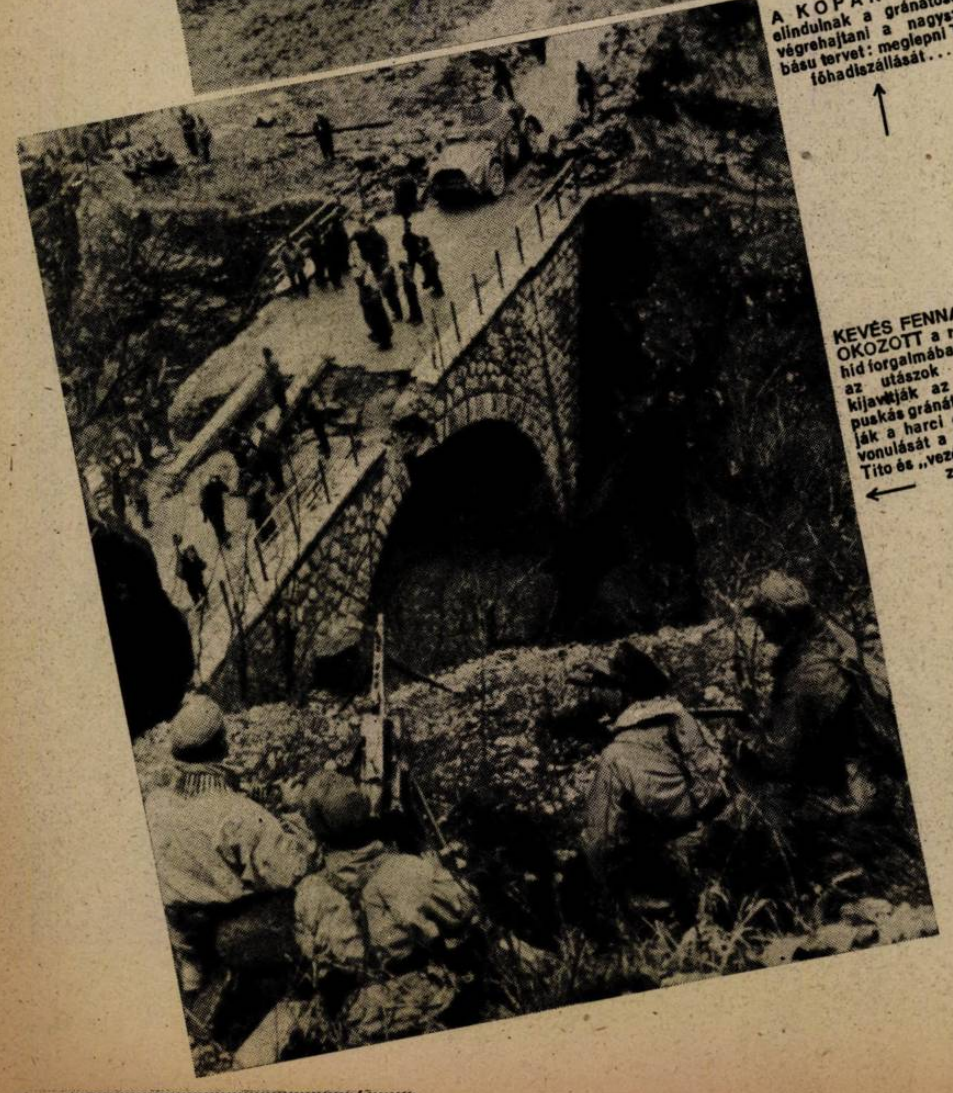

KEVÉS FENNAKADÁST OKOZOTT a robbantás a híd forgalmában. . Mialatt az utászok hevenyében kijavítják az utat, géppuskás gránátosok biztosítják a harci csapatok felvonulását a falu felé, ahol Tito és „vezérkara" tanyázik.. ←

↑ SZABÁLYOS ÜTKÖZET kezdődik az elkeseredetten védekező, meglepett banditák és a rajtaütésszerűen támadó német alakulatok között! Páncélgépkocsik és rohamlövegek hatolnak be a hegyi faluba...

A MENEKÜLÉS ÚTJÁT elvágta egy légvédelmi gépágyú, amelynek négy csövéből sűrűn repül a gránát az egyetlen ösvényre, ahol egérútat vehettek volna a partizánok. Egyik oldalon meredek sziklafal, másikon feneketlen mélység tátong... →

járat a bomyák hegyekben

TITO FŐHADISZÁLLÁSA ELLEN INTÉZETT PÁRATLANUL ÉRDEKES TÁMADÁSRÓL)

rint. Házról-házra vívott közelharcban, a néptelenné vált falvak utcáin, a bekerített erdőkben, a kietlen szakadékokban, — sehol sincs már pihenésük Tito banditáinak, akik rettegésben tartották a vidéket... **Legutóbb magának a tábornagynak „főhadiszállását" is meglepték a német tisztogató csapatok és csak a véletlen mentette meg a banditavezért és Churchill angol miniszterelnök összekötőtisztként mellé rendelt fiát a hadifogságtól.** A Balkán azonban nem olyan végtelen kiterjedésű föld, mint Oroszország s itt nem lehet a végletekig a visszavonulás taktikáját alkalmazni..! Egyszer csak elfogy a búvóhely s nem lesz több erdő, amely menedéket adjon a gyujtogatóknak, gyilkosoknak és vezéreiknek...

MINDEN HÁZAT géppuskatűzzel kell megostromolni a faluban, amelyet megszállva tartanak a Tító-bandák, mert az ablakok mögött a halál leselkedhetik a tisztogató csapatok tagjaira ←

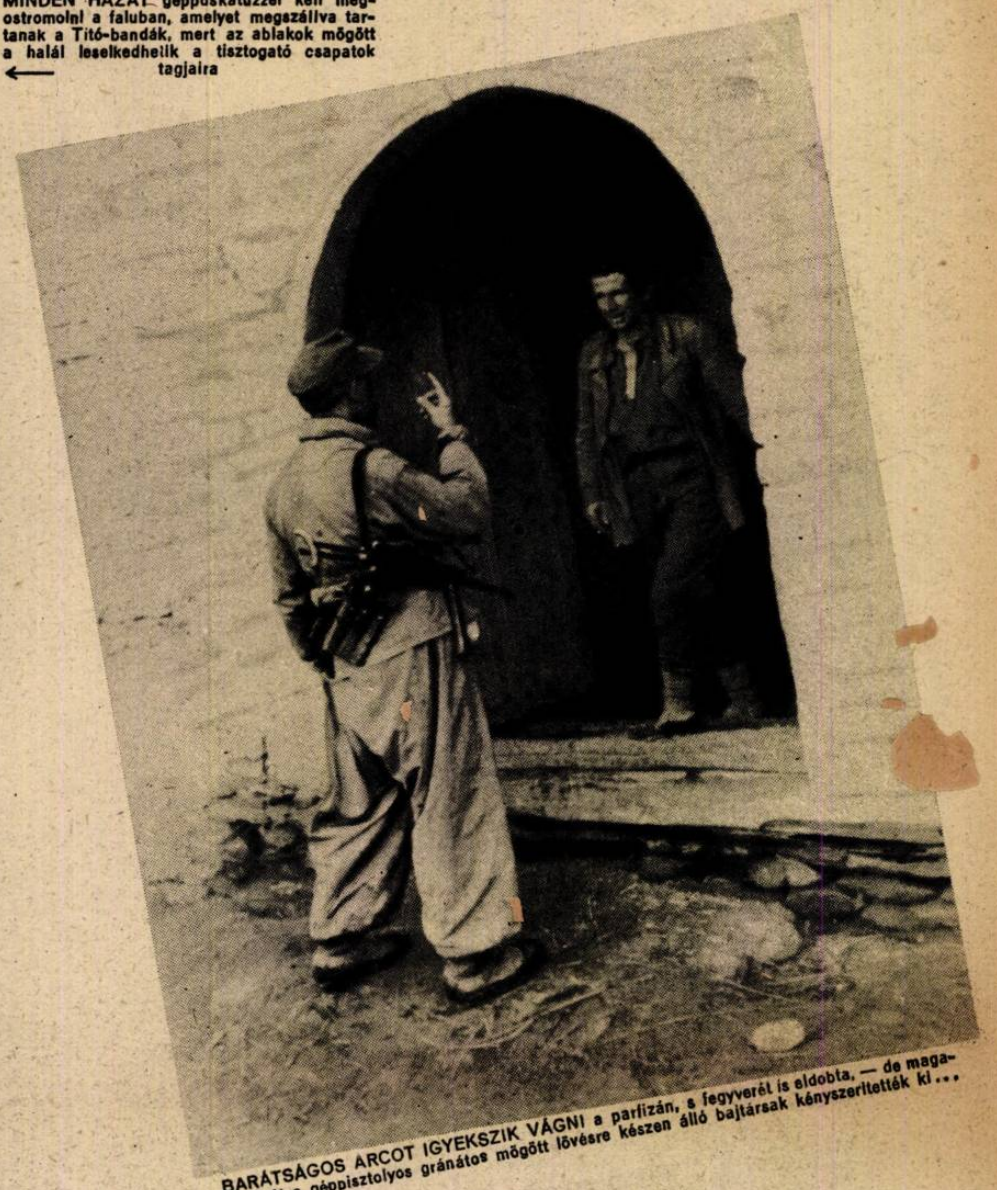

BARÁTSÁGOS ARCOT IGYEKSZIK VÁGNI a partizán, s fegyverét is eldobta, — de magatartását a géppisztolyos gránátos mögött lövésre készen álló bajtársak kényszerítették ki...

A VEZETŐK IDEJÉBEN MEGSZÖKTEK... Üres a három ház, amely egy keskeny platón, a szakadékon tul áll, régimódi hiddal összekötve a faluval! Titot és Churchill flát elnyelte a végtelen erdő, — minden betyár pártfogója...

A MUZULMÁN MILICISTÁKKAL, zeneszó mellett vonul vissza heszú karaván az erdőbe menekült lakosság a faluba, miután kemény harcok árán az utolsó bandita is elesett, vagy fogságba került. Májusban 17.200 haloti, 3635 hadifogoly volt a partizán bandák vesztesége a többszázan szöktek át a tisztogató csapatokhoz. Ugyanakkor hét páncélost, 22 lövéget, 8 páncélelhárítólöveget, 31 gránátvetőt, 392 gépfegyvert és körülbelül 3000 puskát zsákmányoltak, vagy semmisítettek meg a tisztogató csapatok

NÉPI TÁNCOKBAN, SZÍLAJ DALOKBAN oldódik fel a rémület és bizonytalanság érzése: az emberek tudják, hogy mostantól kezdve nem kell már életükért és vagyonukért rettegniök →

A FÜHRER PARANCSÁRA a német csapatok kivonultak Rómából, nehogy a harcok elkerülhetetlen rombolása kárt tegyen az Örök Város műemlékeiben. Róma kiürítése után az olaszországi harcok új szakaszukba léptek s Kesselring tábornagy megkezdi az elhasználó hadműveleteket, — anélkül, hogy stratégiai döntésekbe bocsátkoznék. Az ejtőernyős vadászok már a Viconto partján harcolnak...

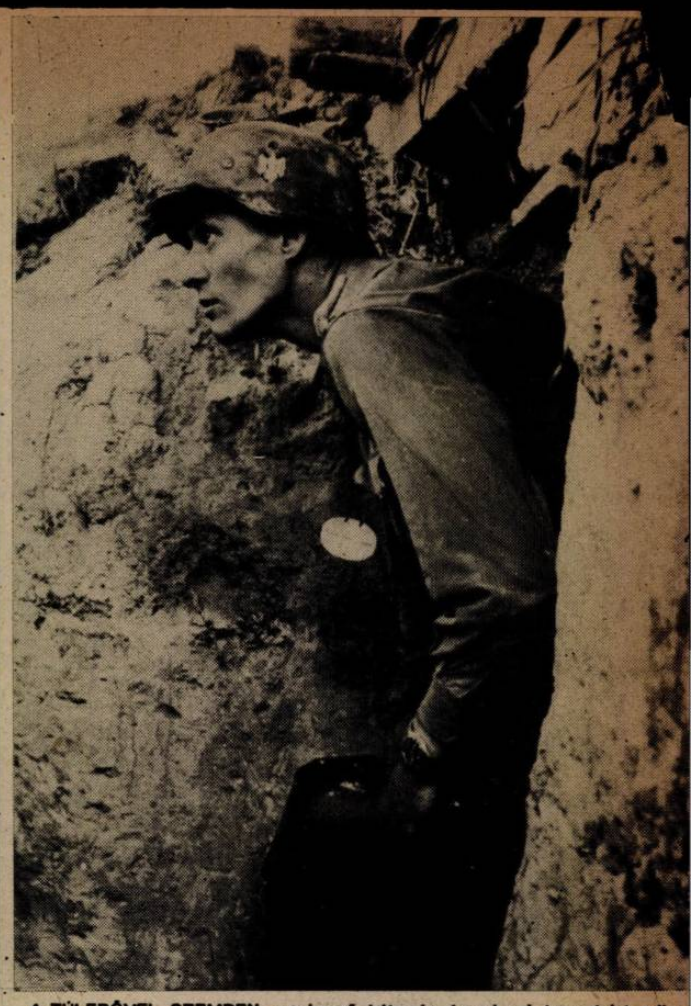

A TÜLERŐVEL SZEMBEN a vakmerő bátorság és a harci tapasztalat adja a német fölényt... A mélyre ásott árkokban megfeszült idegekkel várakozik a roham-utász, kezében a tapadó aknával, amellyel a kellő pillanatban az angol harckocsi mellé ugrik, rászorítja a páncélra, s máris fedezékbe húzódik. Egy földrázó dörej jelzi, hogy a vállalkozás sikerült, — a támadó harckocsi megsemmisült. Civita Castellanonál így pusztultak el az angolszászok tankjai tucatszámra, a legutóbbi napok elkeseredett harcaiban

MINDÖSSZE 29 ÉVES a Tarnopoli páncélos csaták egyik legvakmerőbb csoport-parancsnoka, aki legutóbb egyetlen csatanapon 12 nehéz bolsevista harckocsit lőtt ki

MANTEUFFEL ALTÁBORNAGY, a „Nagynémetország" páncélgránátos hadosztály parancsnoka személyesen győződik meg a támadási előkészületekről a Jassy térségében indított támadás előtt

HADIJELENTÉSEK,

London és Washington elvetette a kockát.

A hadvezetés szempontjából teljesen mindegy, hogy ezt Moszkva parancsára tették, — amint tényleg Moszkva sürgető parancsára tették is, — avagy jószántukból, saját független elhatározásukból cselekedték volna ugyanazt. Ha a háborút csatatéren kivívott döntéssel akarják maguk javára befejezni — előbb-utóbb — meg kellett volna kockáztatniok erejük zömének bevetését a harcoló Európa ellen. Politikai és lélektani szempontból azonban a Moszkva parancsára megkezdett támadás Európa nyugati arcvonala ellen csakúgy, mint a Róma elfoglalása óta a „helytartói" Olaszországban végbemenő események — a király lemondása, Badoglio eltávolítása, két kommunista miniszternek kinevezése az új Bonomi kormányban, a sarló és kalapács jelvénynek a keresztény világ fővárosában való feltűnése — csak újabb és még meggyőzőbb érvekkel erősítik európaszerte annak a felismerését, hogy a Sztalin jármába fogott angolszász világhatalmak (?) ma már délen és nyugaton kizárólag a vörös világdiktatura érdekében harcolnak, akármennyit és akámit imádkozik is Roosevelt és akármit szónokol a konzervatív Churchill. Az egyszer elkövetett gonosztett átka, hogy folytatólag mindig új gonoszságot kell szülnie, amíg végre eléri végzete.

Nyugaton

június 6-án, röviddel éjfél után megindult az angolszászok támadása. Éveken át, de különösen az utóbbi félesztendőben alig mult el ébrenlétünknek csak egy-egy órája, amikor ne beszéltünk volna, vagy meg nem kérdeztek volna az Invázióról. Sokak idegei már alig birták a mesterségesen is szított idegháborúnak ezt a külön hadjáratát. Ezeknek is megkönnyebbülés volt, amikor végre megjöttek az első hírek arról, hogy anogl-amerikai ejtőernyős és légi úton szállított csapatok a normandiai parton földet értek, s evvel földön, levegőben és vizen megkezdődött az általam több ízben „partraszállási" háborúnak elnevezett második világháború eddig legnagyobb és — a kockázatot tekintve — legdöntőbb jelentőségű kétlaki hadművelete.

Magam is bizonyos megkönnyebbülést éreztem, de egészen más okból. Idegeim nincsenek. Tudtam azonban, hogy a német legfelsőbb hadvezetés — több, mint egy év óta — általános hadvezetésének irányelveit a nyugaton bekövetkező angolszász nagy támadás követelményei alapján határozta meg, ennek rendelte alá a keleti és déli arcvonalak szívós következetességgel betartott hadászati vezetését, erre készült katonai szervezésének, fegyverkezésének, termelésének és munkateljesítményének min-

CSOPORTOSAN ÉS EGYENKÉNT KELL ÖSSZETERELNI A FOGLYOKAT abból a nagyobb szovjetcsapatból, amelyet szétszórt a német gyalogság rohama. A csata nagy kiterjedésű, kopár színhelyén fegyvertelenül bolyonganak már a körülkerített bolseviták...

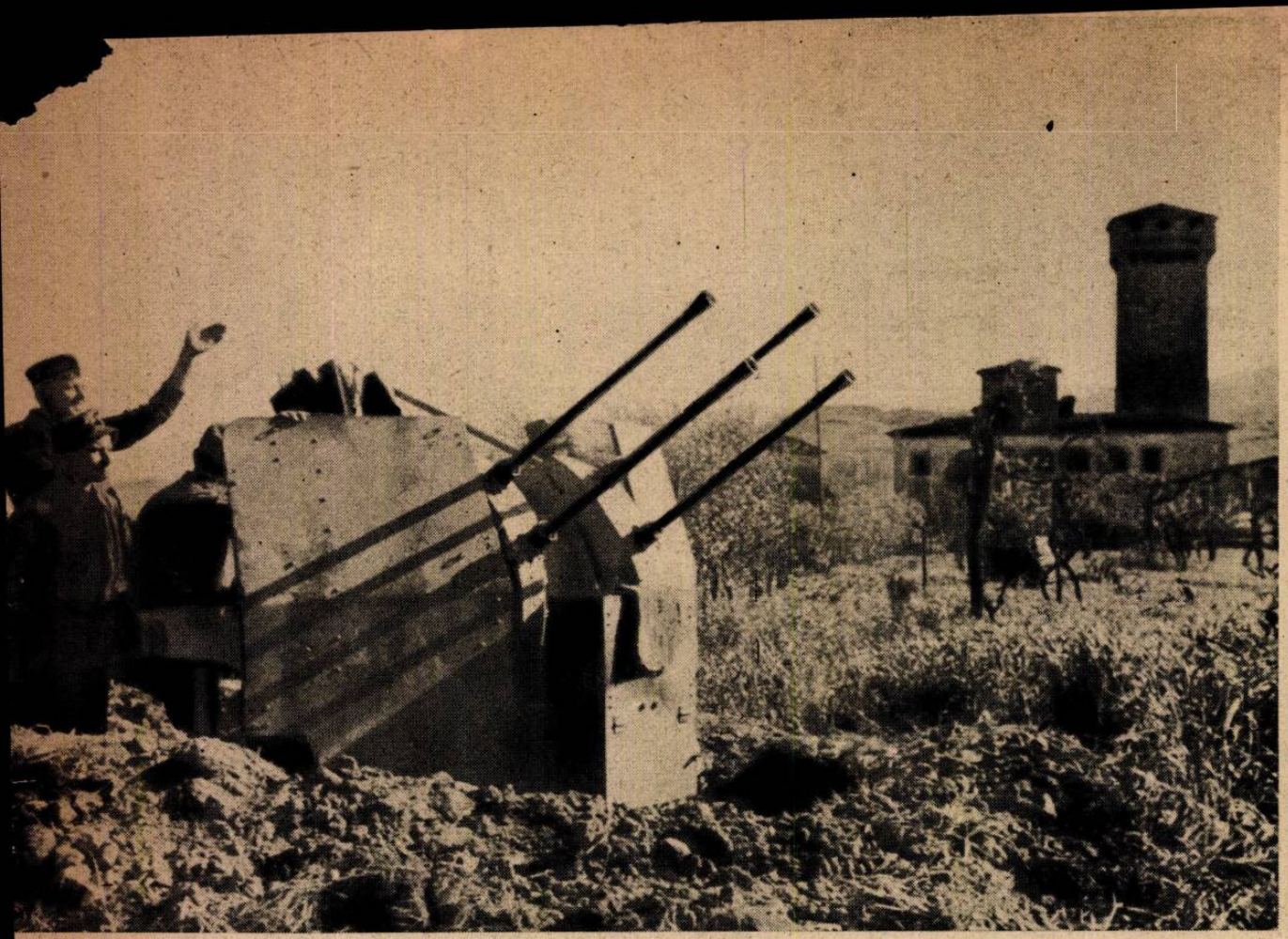

A BRACCIANO-TÓ mögött ideiglenes védelmi vonalban, minden fegyver bevetésével tartóztatják fel a makacsul támadó angolszászokat, akik Rómától északra próbálnak továbbnyomulni... Kegyeten arányuak a veszteségek és szánalmasan kicsi az eredmény: — Kesselring marsall anyagcsaták nélkül is érti a felmorzsoló taktikát...

ELŐRE! Tarnopolnál a fellángolt harcokban a német gránátos döntötte el ismét a küzdelem sorsát... A roham feszültsége, idegkészenléte tükröződik a csapat-parancsnok arcán, miközben bajtársainak hátrakiáltja a támadásra hívó szót...

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

den vonatkozásában, más szükségletek háttérbe szorításával is. Gyakran kérdeztem önmagamat s kérdezték tőlem, hogy mi történik akkor, ha az angolszászok továbbra is tétlenkednek a Csatornán túl és csak megfélemlítésre szánt bombázásaikkal helyettesítik a második arcvonalat? Volt feleletem rá és a német legfelsőbb hadvezetés még jobb cselekedetekkel válaszolt volna, mégis és ezért éreztem megkönnyebbülést, hogy június 6-án az angolszászok a német általános hadvezetési irányelveknek megfelelően végre megkezdték támadásukat. Mindig jó, ha az ellenség azt cselekszi, amit tőle várunk.

Ha június 6-án a kora reggeli órákban még nem is lehetett tudni azt, hogy a Szajna öblében és a mögöttes partsávban földre tett csapatok, a légi erők fokozódó bombatámadásai, erős hadihajórajok tűzcsapásai a német partvédő művekre, a tengerparthoz közeledő rohamcsónakok és csapatszállító járművek nagyobbszabású tüntető vállalkozást jelentenek-e csupán, avagy a nagy támadás megindulását-e, az első négy nap harcai után — és egyelőre csak ezekről tudok — e harcok térbeli kiterjedéséből és angolszász részről bevetett erők nagyságából teljes határozottsággal az egész angolszász támadási tervnek egyik igen fontos hadművelete bontakozik ki szemünk előtt: A normandiai csata.

Ennek a normandiai csatának angolszász első célkitűzése az volt, hogy elfoglalja La Havre és Cherbourg fontos kikötővárosokat és e két pont közötti tengerparti sávot. Mindakét kikötőt nem is annyira közvetlen támadással, mint délfelől való elzárással és az elzárást követően délfelől jövő hátbatámadással akarták az angolszászok birtokukba keríteni. Ezt a célt szolgálta a Szajna torkolatvidéke és az Orne folyócskától keletre megkísérelt partraszállás és ejtőernyős támadás Le Havre elfoglalása érdekében. Cherbourg elvágása végett pedig a Carentantól északra fekvő területen végrehajtott amerikai, légi úton szállított csapatok földretétele. A két csoport között összeköttetésként az Orne folyótól nyugatra — Caen és Bayeuxtől északra — egy közbülső harmadik csoport igyekezett lábát megvetni.

Költők tollára, csatafestők ecsetjére kívánkozik az a harc, amely június 6-ika óta a megtámadott normandiai partokon, e partok előtti tenger vizében, a mögöttük elterülő parti sávban és az egész fölé boruló levegőégből folyik megszakítás nélkül éjjel és nappal. Hamarjában nem is tudjuk, hogy azt a vakmerőséget csodáljuk-e, hogy gyenge német torpedónaszádok erősen védett csatahajókötelékek ellen támadtak, még pedig jó eredménnyel, vagy elismerjük-e a német partvédelem éberségét, amelylyel sok ejtőernyős és légi úton szállított angolszász köteléket még a földreszállás perceiben megsemmisített, vagy tisztelettel meghajoljunk-e azoknak az ellenség által napok óta körülzárt sok ellenállási fészeknek és támaszpontnak legénysége előtt, amely víz felől, földről és a levegőből állandóan támadva még mindig szívósan tovább harcol magános szigetekként a tűztenger áradatában.

Négy nap harcai után a normandiai csatának következő képe alakult ki: A La Havre, Szajna torkolat és az Orne folyótól keletre eső terület elleni angolszász támadás meghiúsult, bár azt az angolok megis ismételték. Az Ornetól keletre már csak kedvezően haladó tisztogató műveletek folytak. Az Ornetól nyugatra Caen—Cayeux területén az angolszászoknak széles hídfőt sikerült alkotniok. Páncélos támadásuk főként Cayeuxtől nyugatra és délnyugatra visszaszorította a német biztosító vonalakat, amelyek mögött német tartalékok vannak felvonulóban. Ennek az angol csoportnak ereje 6—7 hadosztályra tehető. A Carentantól északra földretett és később tengeri úton is megerősített amerikai haderők — legalább 4—5 hadosztály — délfelé való védekezés mellett zömével nyugati és északi irányban a normandiai (vagy cherbourgi) félszigetbe tört be és ott erős légitámogatás mellett elkeseredett ütközeteket vív a kiválóan védekező német csapatokkal. Az angolszász részről a csata első négy napján légi vagy tengeri úton Normandiába szállított kereken 18 hadosztályból 7 hadosztály vagy teljesen megsemmisült vagy csak maradványai harcolnak még. A legmegsemmisítőbb vereséget az ejtő-

KÖNNYŰ TŰZÉRSÉG VONUL FEL a Dnyeszter mocsaras vidékén, beavatkozni a német ellentámadásba, amely ismét teret nyert a bolsevistáktól

A KÁRPÁTOK ELŐTERÉBEN, a festői uton páncélosok vonulnak a Szereth-arcvonal felé, ahol a szovjet nagyobb erőket vont össze és támadásra készül

ernyős és a légi úton szállított hadosztályok szenvedték, de több ezer angol és amerikai katona, valamint sok hadianyag — igen sok harckocsi is — a tengerbe veszett. A szárazföldi harcok során a németek több, mint 200 páncélost lőttek szét és több ezer foglyot is ejtettek. Német repülők az eddigi nem teljes jelentések szerint 238 brit-amerikai repülőgépet lőttek le, ebben a számban nem foglaltatnak a földi légelhárítás eredményei, sem pedig a mindenfelé százszámra elpusztított szállító és vitorlázó szállító gépek. Német könnyű tengerészeti egységek, repülők és parti ütegek 2 cirkálót, 3 rombolót, továbbá 18 mindenféle szállító vizi járművet süllyesztettek el 56.300 tonna tartalommal, ezenkívül sok hadi és partraszállító hajó aknára futott. Megrongáltak ezenfelül 1 nehéz, 3 könnyű cirkálót, 6 rombolót, 5 gyorsnaszádot, továbbá 8 szállító hajót 41.000 tonna tartalommal és 14 különleges partraszállító járművet. Ezenkívül igen sok kisebb partraszállító jármű és rohamcsónak pusztult el vagy fekszik kiégve a tengerparton. Sok német támadás eredményét a mesterséges köd miatt nem lehetett megfigyelni. Az angolszász veszteség tehát bizonyára még jóval súlyosabb, de titkát a tenger hullámai őrzik, az angolszászok pedig nem sietnek fellebbenteni a titokról a fátylat.

EGYETLEN GOLYÓ NÉLKÜL, gyalogsági ásóval és puskatussal verték vissza a gránátosok egy bolsevista század rohamát. A keleti csata roppant zajlásában apró epizód az ilyen, de fényesen bizonyítja az emberanyag fölényét és a harci szellem töretlen voltát

CSENDESNEK INDULT A NAP, a gránátosok az állásban a nyugalom apró örömeit élvezték, mikor végigsüvöltött a földbe vájt bunkereken a riadó... Páncélos támogatással meglepetésszerű támadásra lendült a szovjet gyalogság a a német katonák, — ahogy éppen voltak, — rohantak a veszélyeztetett szakaszra...

A normandiai csatának négy napos harc után kialakult helyzetéből arra kell következtetnünk, hogy Montgomery tábornoknak, a neki eredetileg rendelezésére bocsátott 30 hadosztályból még bevetésre nem került 12 hadosztályt is ebbe a csatába kell bevetnie, ha első támadási célját — Cherbourg és Le Havre elfoglalását — el akarja érni. Pusztán ebből a kialakult kényszerhelyzetből is kitűnik, hogy az Atlanti-fal közvetlen védelme milyen kitünően oldja meg feladatát, a fennálló nagy angolszász légi és tengerészeti fölény ellenére is.

Feltünő ezekben a sorsdöntő napokban a francia nép és munkásság angolszászellenes magatartása is. Az embertelen bombatámadások vetését most jogos gyülölet alakjában arathatják az angolszász szárnyas bandíták.

Olaszországban

Róma önkéntes feladása után Kesselring vezértábornagy hadosztályai fokozatosan északi irányban vonulnak vissza. Erős német utóvédek, valamint rombolások fedezik ezeket az elszakadó mozdulatokat. Helyenként heves ütközetekre került a sor. Azt, hogy a német ellenállás hol fog megszilárdulni, még nem tudjuk. Német repülők jó eredménnyel támadták Anzio kikötőjében a kirakásokat és hajócélokat.

Tito

május hónapban közel 26.000 embert és igen sok hadianyagot veszített. Főhadiszállásának szétrombolása óta nem tudjuk, hogy Churchill fiával együtt hol bolyong. Churchill unokaöccse, Tom Churchill angol alezredes, a lissai bandák parancsnoka fogságba esett.

Keleten

befejeződött a jassyi csata. Május 30-tól június 7-ig a német-román csapatok itt — a legsúlyosabb orosz vérveszteségeken felül — 1400 foglyot ejtettek, 209 páncélost, 410 mindenféle löveget pusztítottak el, 323 vörös repülőt lőttek le és fontos magaslati állásokat hódítottak el. A magyar arcvonalon csak helyi harcok folytak.

A keleti hadszíntér legfontosabb eseménye, hogy kereken két évi csend után, a kareliai földszoroson a szovjet pénteken, június 9-én erős tüzérségi tűz és légikötelékek támogatásával általános támadást kezdett. A finnek e támadást — néhány kisebb betörés kivételével — visszaverték. Tíz harckocsit és 24 repülőt pusztítottak el. A harc tovább folyik.

Távolkeleten

Újabb nagy harcot indítottak a japánok Imphal birtokáért.

Újguineatól északra Baile szigete körüli vizeken a japánok egy további cirkálót és 1 rombolót süllyesztettek el.

v. Z. E.

A szovjet, a kereszténység halálos ellensége!

Hazugságok cáfolata a bolsevizmus engedékenységéről, a vallási kérdésekben.

A leghírhedtebb vallásellenes gúnyképeket mutatjuk be a Magyar Futár olvasóinak, amelyeket még ma is milliós példányszámokban terjesztenek a szovjetbirodalom területén!...

„KRISZTUS ÚTJA..."

A bolsevista istentagadók azt hirdetik a tömegeknek evvel a gonosz képpel, hogy a Megváltó a pusztulás szakadékaiba vezeti az emberiséget.

„AZ EGYÜGYŰ ASSZONY."

Ez a kép Szent Vladimir legendájának paródiája. Szent Vladimir térítette a keresztény hitre a kievi oroszokat, 988-ban. Sztalin hívei modern ruhájában ábrázolják mint „burzsujt", a középkori szentet, aki a parasztot és a zsidót a gazdagok rabszolgaságába hajtja...

Az orosz papot megsegítő asszonyt gúnyolja ki a bolsevista karikatúra.

„MENNYEI ÜNNEPSÉG."

Az Úristent és a mennyei szenteket csúfolja ki a moszkvai pogányság, az emberiség legmagasztosabb érzelmeinek durva megsértésével!...

„A GÖRÖGKELETI PAPSÁG A PÉNZ URAIT TÖMJÉNEZI."

Ez a szovjet „megbékülése" a vallással, amiről beteg, hiszékeny vagy aljas szándékú emberek mostanában olyan sokat regélnek a demokrata országokban!...

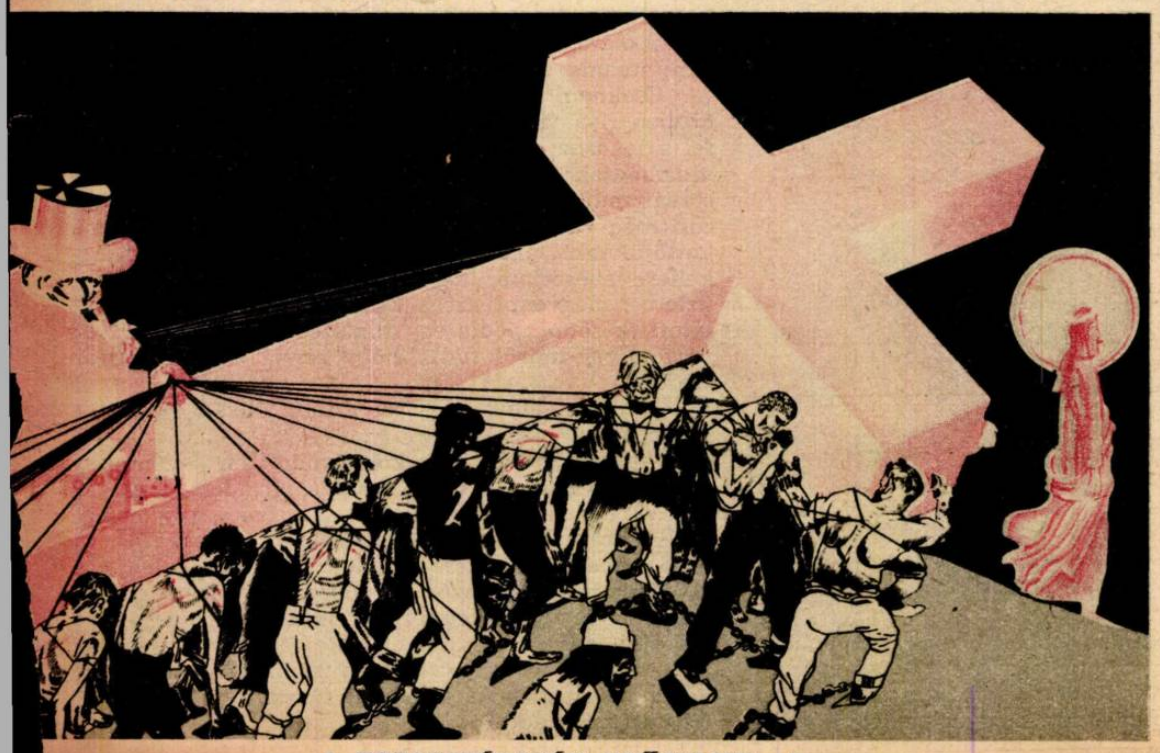

„A KERESZTÉNYSÉG GYŐZELME..."

A kapitalizmus rabszolgatartó intézményének tünteti fel az istentelen szovjetrajzoló a kereszténységet, — a szegények és szenvedők vigasztalóját, — a tőke kiszolgálójának...

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(95.)

— Itt van az iroda a körúton, — magyarázta. — Nem kell nagy teketóriát csinálni, s főként ne engedjen abból, hogy minden tíz cím után tízezer koronát fizessen. A cipőkopás majdnem annyiba kerül. Lehet, hogy alkudni akar, bár nem olyan ember. Én igazán meg vagyok vele elégedve. Néha még külön jutalmat is ad, ha egy-egy címmel sikerül üzletet kötnie. A mult héten például huszonötezer koronát adott, minden különösebb cécó nélkül.

Az iroda egy lármás ház magasföldszintjén volt. Két szoba: Íróasztalok, telefón, kartotékok, mindenféle színű dobozban. A belső irodában ült az „igazgató", mint az egyetlen alkalmazott, egy fonnyadó vénkisasszony címezte; féllel tárgyalt, hát várni kellett. A kályhában duruzsolt a tűz, a vékony pléhköpeny ércesen pengett, ahogy tágult, — alaposan megrakták. Ádám arra gondolt, hogy milyen jó lenne otthon is ilyen barátságos enyhet varázsolni Éva és az anyja köré. Éva nem tetszett neki. Túlságosan sokat köhögött egy idő óta. Orvoshoz kéne vinni, de miből, Úristen, miből?

— Tessék... — riasztotta fel a kisasszony.

A belső szentélyből éppen akkor lépett ki a „fél", prémes, jószagú asszony, kövéren, mellénél is jobban duzzadó önérzettel. Mögötte, kelletlen arccal az ügynök. Ádám rámeredt az arca.

— János! János, te vagy?

A meglepett ember egy pillanatig tétovázott, aztán majd feldöntve a távozó kundsaftot, kirohant. Széttárt karjai között szinte egészen eltűnt Gyéressy.

— Nézd csak, gyermek! Hát te megvagy? Téged nem ettek meg a farkasok? Mutasd magad!

Magával hurcolta a belső szobába, lenyomta az egyetlen bőrfotőjbe s rázáporoztatta kérdéseit, melyekre nem is győzött volna felelni. Utoljára Novonikolajevszkben látták egymást, a fogolytáborban. Akkor Horváth János még tüzérfőhadnagyi rangot viselt és arról álmodozott, hogy ha hazakerül, már felvarrhatja a harmadik csillagot is gallérjára, mert előlépetése éppen időszerűvé válik. Nem is birta ki csak 1918 tavaszáig, akkor kalandos körülmények között megszökött s még részt vett az őszeleji nagy olaszországi csatákban, aztán, — aztán mindennek vége volt s a nagy omlásban ugyan ki törődött volna egy-egy ember sorsával? A forradalom napjaiban levágták két csillagját is, hogy soha többé ne is varrhassa vissza. Egy hősi és reménytelen vállalkozásban még részt vett: ott volt a székely hadosztály harcaiban, majd a kommün alatt bujdosott régi legényeinél, falun.

A többi már nem is volt érdekes: ő is a listára került, civillé vált, sanyargott, míg végül talpraszökkent és megpróbált kenyeret szerezni.

— Mit csinálsz, gyermek? — szólította régi becéző nevén Gyéressyt, akit a táborban mindenki így szólított.

— Próbálok éhenhalni, de nem olyan könnyű, mint gondoltam, — mosolygott keserűen.

— Nincs állásod, persze, neked se? Barátom, nyomorult élet ez... Már ki se merek menni az utcára, minden lépésen belebotlom valakibe, akit ismerek és a tizedik szónál azt mondja pontosan, amit tőled hallottam most. Nincs egy darab kenyér a mi számunkra...

— Én tőled akarok kérni, — próbált könnyedén átcsapni Ádám látogatása okára. — Idehozott ez a derék fiatalember, akivel együtt lapátoltam a havat az éjszaka, azt mondja, nálad lehet valamit dolgozni.

Horváth legyintett:

— Nem neked való munka...

— A hóhányás talán igen?

A hajdani tüzér káromkodott.

Cigarettával kínálta Gyéressyt, aztán összeráncolt szemöldökkel töprengett. Nagyon sokáig hallgattak. Ádám élvezte a cigarettát, mely neki szokatlanul finom volt, végül aztán Horváth azt mondta:

— Ide hallgass, cimborám! Én téged ideveszlek, az irodába... Nem, ne tiltakozz. Nem teszek különös szívességet, kiszámítottam, hogy az üzlet elbirja a te tiszteletdíjadat. Sokat nem tudok fizetni, de mégis lesz a kezedben valami biztos pénz minden elsején. Kapsz tőlem egymillió koronát. Rendben van? Tudsz könyvelni?

— Nem.

— Majd beletanulsz. Nekem most van egy órakönyvelőm, majd az kioktat. Nem boszorkányság... S aztán megpróbálsz még valami más forrás után is nézni.

— Címeket nem gyüjthetnék amellett?

Horváth vállat vont.

— Hát... ha nagyon akarsz! Bár figyelmeztetlek, nem olyan munka, amit neked ajánlhatnék.

Megegyeztek, s aztán mintha szó se lett volna kenyérről, gondokról, beletemetkeztek a szibériai emlékekbe. Horváth nevek után kérdezősködött, ismerősök felől, akikkel együtt ették a cári rabok kenyerét, de ezt a témát hamar abbahagyták. Gyéressy egymásután mondta: meghalt... Elvitte a tífusz... szökés közben agyonlőtték... A vörösök elhurcolták, senki se tudta, mi történt vele... A cseh légió kezébe került...

Horváth a tábori élet kedves és mulatságos epizódjait elevenítette fel. Fiókjából kiszedte két esztendő kézzel írott, festett, rajzolt fogolyujságját, a Novonikolajevszki Hiradót, s föléje hajolva a lapoknak, egyszerre úgy érezték: a csupasz vöröstéglából rakott barakkban vannak megint s legfrissebb számát tanulmányozzák a gonddal készült lapnak.

— Velem ebédelsz, — invitálta Horváth Ádámot.

Gyéressy szabódott, de aztán elfogadta a meghívást.

Milyen régen nem ült már rendesen terített asztalnál és nem szolgálta ki figyelmes pincér! A dohányutcai kifőzésben maga a tulajdonos tette eléjük az olcsó kőedénytálon a főzeléket és a vékony hússzeletet, az egész helyiséget megtöltötte a konyha mosogatólé-szaga s a szomszéd asztalnál a házból az egyik törzsvendég mindig szürcsölve ette a levest, a marhahús kemény, inas maradványait pedig ujjaival piszkálta ki foga közül.

Itt ezüsttel terítettek a hófehér abroszon s ő ügyetlennek érezte magát. Nehezen ment le torkán az első falat, mert anyjára és Évára gondolt, csaknem bűntudatot érezve, hogy ő jó falatokat válogat, miközben azok ketten marhahúst rendelnek paradicsommártással és stiriai metéltet, melynek nevét semmivel se lehetett megmagyarázni.

Horváth szivarra gyujtott és elmondta, hogy az üzlet körülbelül ötmilliót jövedelmez tisztán, de van hónap, amikor hétmillió is befolyik, kivált a negyedekben. Nem volt könnyű ebben a szakmában se boldogulni. Csaknem kivétel nélkül zsidó volt a konkurrencia, akik ugyan egymás közt is marakodtak, de mióta ő is dolgozik a piacon, csodálatosan meg tudják érteni egymást, abban az egy kérdésben legalább, hogy őt ki kell irtani. Mit is keres egy idegen ebben az üzletben?

— Meglásd, egyszer úgyis az lesz a vége, hogy megfojtanak. De addig legalább igyekszem borsot törni az orruk alá. Hirdetek a lapokban is, használom az egykori rangomat és a zsidók csodálatosképpen mind hozzám jönnek, ha szükségük van lakásra. Sok-

szor hallom, hogy bennem jobban biznak, én nem csapom be őket, nem vezetem félre, mint a rokonok.

Hasznos tanácsokat adott Gyéressynek, aki minden áron ragaszkodott ahhoz, hogy címeket is gyüjt. Pontosan tudta, melyik kerületben érdemes dolgozni, milyen hangon kell a házmesterekkel beszélni.

— Én is így kezdtem — vallotta be — s lehet, hogy a konkurrenciát nevelem benned.

Mindketten nevettek.

Négy óra is elmult már, mikor elváltak.

— Majdnem elfelejtettem, — csapott homlokára Horváth, — hiszen ilyenkor előleget is kell adni... Tudod mit? Előre kifizetlek egy hónapra. Ha lesz jutalékod, abból vonjuk majd le elsején, esetleg két részletben, ha nem járnál címek után mégse, amiről nem győzlek lebeszélni, akkor négy hónapra elosztva fizeted vissza. Rendben van? Ne félj, nem fosztom ki magam a kedvedért. Nézd...

Megmutatta tárcáját, melyben csakugyan volt néhány milliós és ötszázezer koronás bankjegy, de Ádám még így is alig akarta elfogadni az előleget.

Könnyű szívvel sietett hazafelé. Elhatározta, hogy az albérleti szobából okvetlen elviszi anyáékat. Éva valóban kétségbeejtő állapotban van, a levegőtlen lakás, melynek ablakai az udvarra nyiltak, csaknem a biztos halált jelentette számára. Pedig most nem szabad, hogy bajuk történjék, hiszen lassan minden jóra fordul. A nyolcvanpengős állás egyszerre visszaadta hitét, optimizmusát, melynek utolsó maradványait fogyasztotta el az utóbbi napok kétségbeesett és hiábavaló hajszájában.

Narancsot vásárolt, almát, édességet egy cukrászdában s teát, meg egy üveg rumot. Elhatározta, hogy este családi ünnepélyt tartanak, jól befűtenek a kályhában s még hideg húst is visz fel vacsorára.

Megcsapta orrát a gesztenye illata: vásárolt abból is. Zsebében érezte a meleg papirzacskót, a pénz mellett s az volt a gondolata: a százezer koronások hevítik át egész testét.

Éva és anyja, természetesen otthon voltak.

— Jézus, mit hozol? — ugrott fel a lány, mikor meglátta a csomagokkal kezében.

— Semmi különös, — szerénykedett, — vásároltam egyet-mást. Váratlan pénzhez jutottam, az éjszakai különmunkákért fizetnek a vállalatnál.

Mint a gyermekek, úgy állták körül a csomagot és Ádámnak a torkát sírás fojtogatta, mikor látta szemükben a vad örömöt.

— Narancs, nézd, narancs is van... — lelkendezett a kis öregasszony, — hitted volna, hogy ma még narancsot eszünk. Drága lehet pedig, hiszen csak a tél elején vagyunk. Pazarló vagy, fiam...

— Ugyan, lelkem, — intette könnyedén, — ilyesmire még csak gondolni se szabad! Ezután gyakran ér benneteket ilyen meglepetés, készüljetek rá!

Éva tudta, hogy állást kapott Ádám, alig várta, hogy négyszemközt maradjanak és kifaggassa, de estig nem került rá sor. Végre, mikor Ádám azt mondta: vacsorát vásárolni megy, ő is ajánlkozott. Bizonygatta, hogy a sétára szüksége van, hiszen egész nap a szobában ül és különben is annyi mindent kell elvégezni, hogy Ádám idejéből nem futja, bezárják az üzleteket.

Alig húzták be maguk mögött az ajtót, már kérdezte:

— Állásod van?

— Igen. Még pedig biztos. A fizetés nem nagy, de megleszünk belőle valahogy, mellékes is igérkezik. Holnap keresünk egy jobb lakást. Okvetlen el akarlak vinni benneteket innen, ez az első.

Éva hevesen tiltakozott:

— Szó sincs róla! Ruhát kell venned, hiszen a hivatalba nem járhatsz ilyen kopottan! Télikabátra is szükséged lesz! Megleszünk egyelőre itt is, a szoba olcsó, inkább majd többet fűtünk, hogy szegény mama ne fázzék annyit...

Csaknem összevesztek a sorrendi kérdéseken. De közben Éva fát rendelt és intézkedett, hogy vigyék fel a lakásba, a hentesnél is voltak s egészen megvidámodtak mind a ketten. Ádám bizonyos tendenciával mutogatta százezreseit, melyekből alig hiányzott még valami s azon gondolkozott: mit vehetne kettőjüknek, amivel örömöt szerez. Évának úgy kellett lebeszélnie, hogy be ne rontson egy cukorkaüzletbe, megvenni azt a Zserbót, amit a kirakatban látott, később pedig egy illatszerészhez, egy üveg parfőmért, amiről tudta, hogy anyja valaha nagyon szerette.

— Könnyelmű vagy, elveszem tőled a pénzt! — fenyegette.

— Igazad van... — komolyodott el. — Én szétszórom, ha nálam marad... Nesze, odaadom... Olyan régen nem szerezhettem nektek örömet, oly hosszú ideje nem éreztem az ajándékozás boldogságát, hogy most ennek kielégítése mindennél többet jelent.

Valami hétszázezer koronája volt még, azt Éva magához vette, de kétszer is rémülten tapogatta meg táskáját, hogy nem veszítette-e el a nagy kincset.

A fát már hazavitték, anya alaposan megrakta a kályhát, pattogott az oldala s pirult a görbe cső, úgy átforrósodott.

Ezen az estén feküdtek le hosszú idő után először zavartalan boldogságban és gond nélkül, de se Ádám, se Éva nem volt képes elaludni hajnalig.

Hét órakor már talpon volt, mintha utaznia kellett volna s attól félne: lekésik a vonatról.

Nyolc órakor ő volt az első, még a takarítónő dolgozott a nyitott ablakú szobákban, mikor megérkezett. A körfolyosón járkált, nézte az idegen, ébredező ház életét, az álmos szemmel vásárolni induló asszonyokat, a cselédeket, akik hangosan kiabáltak át egymásnak a konyhák ajtajából s a tejes kijutóját, aki sorra csengetett be a lakásokba üvegével.

A kisasszony megismerte, ráköszönt és mosolygott.

— Ilyen korán? — kérdezte.

Megmagyarázta, hogy máskor kár lesz úgy sietnie, hiszen a főnök csak tíz felé érkezik, felek se jönnek hamarább, kár azért az egy óráért, amit még alhat, kivált télen. Szakszerűen magyarázta, hogy a villanyszámlánál mit jelent a hétórai felkelés egy hónapban, holott, ha az ember nyolckor bújik ki az ágyából, éppen úgy elkészül. Pontosan tudta: hány darab cigarettát lehet vásárolni az ilyen formán megtakarított pénzből minden hónapban.

— Meg kell tanulni beosztani, — bólogatott komolyan. — Majd meglátja, én milyen bonyolult számításokat végzek, hogy kijőjjek a fizetésemből, megmutatom a füzeteimet.

Fél tizkor kivételesen megérkezett Horváth. Unottan megmagyarázta Ádámnak az üzlet menetét, fogásait s a titkokat, melyek az idegenek számára megközelíthetetlenek. Gyéressy kis meghatottságot érzett. Rábizták egy kereskedelmi vállalat minden fogásának kezelését, tolvajnyelvének ismeretét s megtanulta azt is: milyen óvatosan kell kezelni az embereket.

— Te, nem is hiszed, hogy akartak már sokszor tönkretenni. Egyik zsidó konkurrens a saját ügynökét küldte a nyakamra azzal az ürüggyel, hogy lakást kereső fél. Letette a kétszázötvenezer koronát s majdnem minden címemet elvitte. Tudod, mi ez? Pontosan annyi, mintha egy divatárukereskedőhöz behatol a szomszéd és a forgalmi adó értékéért az egész raktárt átviszi a maga boltjába...

A kisaszony nevetett:

— Kapott is egy pofont...

— Igen, az utolsó alkalommal, mikor már nem birtam türelemmel, csakugyan inzultáltam azt a vigécet, aki besompolygott. Attól a naptól kezdve nem próbálkoznak...

Nyitva tartotta szemét s látta, hogy az egész élet nem boszorkányság itt. Nyugodt idegek kellenek hozzá, mert a fél türelmetlen, a pénzéért még gorom is néha, kételkedik az ember adott szavában és efféleket mond:

— Tudom, maguk, ügynökök, mindenfélét igérnek, aztán, ha odamegy a gyanutlan kundsaft, semmit se talál úgy, ahogy állították.

Bámulta Horváth türelmét s képtelenségnek tartotta, hogy valaha ő is ilyen mosolygós arccal hallgathatja az efajta sértéseket.

Délután megérkezett a könyvelő s igen görbe szemekkel nézett rá, mikor Horváth közölte vele, hogy meg akarja tanulni ezt a mesterséget. A kenyerét féltette, ezt az állást, de a főnök leszerelte:

— Egy nagy vállalathoz veszik fel, de előbb be kell bizonyítania, hogy ért a dolgához, — mondta s a kopasz emberke megnyugodott.

— Uram, — így szólította kissé finomkodva, — ösztön kell hozzá s néhány sablont próbáljon begyezni. Ismerni kell a különbséget tartozik és tel között, ennyi az egész...

Mikor azonban a gyakorlati próbára került sor, hamarjárt kiderítette, hogy végeredményben nem is olyan egyszerű ez a művelet és százféle finom fogása van.

Az első lecke után zúgott a feje és ostobának szidta magát, aki soha meg nem képes tanulni ezt a tudományt.

— Megyek címek után, — vette a kabátját négy óra tájban, mert érezte: jót tesz a séta, a magányos töprengés, a tétlen napok után, az első tevékeny órák minden eseményének tisztázására.

Nem járt túlságos szerencsével, de jó néhány címet írt fel. Kék volt az orra, mikor benyitott Horváth szobájába.

— Megjöttem... — nevetett.

Az egykori főhadnagy haragosan leckéztette könnyelműségéért. Vékony felöltőben csatangolt a szeles utcákon, most már igazán nem ölthette magára a viszonylag melegebb katonaköpenyt, bundája pedig már régen nem volt. Egy télikabátot is venni kell, — figyelmeztette. — Ez üzleti befektetés. A házmesterek mindjárt bizalmasabbak, ha látják, hogy jó ruhájú ember kérdezősködik. Azt hiszik: lakó jön...

Pár nap mulva beletanult mindenbe s a hét végén, mint mellékkeresetet, százalék címén Horváth kétszázötvenezer koronát fizetett ki neki. Tudta, nem ajándékot kapott, hiszen már ő csinálta a könyvelést, az ő kezén mentek keresztül a tételek.

Később a felekkel is tárgyalt s mindig könnyebben jutott velük dülőre, mint Horváth, akinek a modorát kifogásolták s ösztönösen is szembeszegültek vele. Olyan „nehéz ügyekben", melyek a főhadnagynak megkeserítették az életét, simán megegyezett. A főnök nevetve mondta neki, mikor elégedetten távoztak, a jó kiszolgálás emlékével a kundsaftok:

— Tulajdonképpen neked kéne itt a vezetőnek lenned, felvirágzana az üzlet.

A harmadik héten befutott egy egészen nagyszabású üzlet. A Hüvösvölgyből telefonált az egyik vállalati igazgató, hogy villája földszintjén kiadna jobb embereknek egy négyszobás lakást. Szerezzenek bérlőt, de a jelentkező csak minden referenciát kibiró legyen, ez volt a kikötése. A lelépés tízmillió korona, ha többet el tudnak érni, ahhoz semmi köze, de ehhez az összeghez ragaszkodik...

Horváth Ádámot bizta meg: nézze meg a lakást alaposan, hogy a jelentkezőknek le tudják irni.

— Cím nincsen senkinek! — figyelmeztette Gyéressyt. — Akinek a feltételek megfelelnek, azt kivisszük. Az óvatosság ilyenkor igazán nem árt, mert a konkurrencia mindent kiszimatol.

Ádám útrakelt, valóságos expedició volt az utazás, villamoson, aztán gyalogszerrel, fel a meredek dombon, míg megtalálta a házat. Divatos, nagy-

ablakú, erkélyekkel, terraszokkal teletüzdelt, lapostetejű ház volt s Gyéressy, mintha vonzotta volna valami a szemét, mindjárt első percben felfedezte a homlokzaton a márványtáblát: „Építési vállalkozók Balassa és Társai Rt.". Csaknem visszafordult, de aztán mégis becsöngetett. Inas nyitott kaput és szertartásos udvariassággal vezette fel a vendéget.

— A lakásügyben tetszik? — kérdezte bizalmasan, aztán dicsérni kezdte a fényüzően épített szobákat, a tökéletes komfortot. Azt hitte, bérlőjelölt érkezett. Igaz, Ádám nagyon tiszteletet gerjesztő látvány volt vadonatúj fekete városi bundájában, melyet részletre vásárolt, Horváth János jótállásával, másfél millióért egy Rákóczi-úti konfekciósüzletben, ruhájával együtt, ami egymilliókétszázezerbe került. Az adósság olyan gondokat okozott neki, hogy napokig levert volt miatta, otthon nem is mondta meg, hogy hitelbe öltözködött fel. A családot azzal kárpótolta, hogy gyengéd figyelmének újabb és újabb jeleivel halmozta el őket. Ő, nem került sokba ez a fényüzés, hiszen oly igénytelenek voltak és olyan kevés kellett hozzá, hogy a meghatottságtól sírva fakadjanak... Nem volt már inség a házban, a fürdőszobába hetenként kétszer begyújtottak s ünnepélyesen vonultak be egymásután örülni a tisztaságnak. Éva könyveket kapott, anya csokoládét és kis üveg parfőmöt. Ádám szorgalmasan járt délutánonként a városban, hogy külön keresetre tegyen szert, sőt címirást is vállalt, amit ugyan nyomorúságosan fizettek, de mégis kapott belőle valamit. Harminc-negyvenezer koronánként vitte a törlesztést hetenként az üzletbe, ahol háta mögött kinevették, de tisztelték is.

Most hát aránylag tisztességesen öltözve jelent meg az ügyfélnél.

— Az igazgató úr nincs itthon, — mondta az inas, — de minden pillanatban várjuk, addig tessék tán a nagyságos asszonnyal tárgyalni.

Jó gazdag-szag volt a lakásban, melynek butorairól sugarzott a gondtalan jólét. Hivatásos berendező kezenyoma látszott mindenen, a legkisebb váza, vagy kép is mereven állott helyén, mintha senki se laknék a házban s valami kiállítás volna a szobákban.

Az inas átvezette vagy három óriási szobán, míg végre kinyitott egy ajtót és előre bocsátotta.

Az ablaknál kissé kövérkés, szőke s már nem fiatal asszony ült, pongyolában, könyvvel a kezében. Mikor Ádám belépett, ölébe ejtette az olvasmányt s szertartásosan mutatott helyet magával szemközt a süppedő karosszékben.

Ádám rögtön megmondta: mi járatban van, üzleti szárazsággal beszélt, de észrevette, hogy az asszony pillantása érdeklődve áll meg arcán. Bólogatott, sajnálta, hogy kicsit tartóztatnia kell, mert az ura nélkül nem akar semmit mondani, de várja meg, — ajánlotta, — nem kell legalább ezt a nagy utat még egyszer megtennie. A társalgás most már akadozott. A háziasszony kissé tapintatlanul olyan kérdéseket tett fel, amelyek a vendég magánéletére vonatkoztak, de Gyéressy elnéző mosollyal felelgetett. Végre megérkezett a ház ura is. Idős, nagyon elhizott, kissé asztmásan szuszogó férfi volt az igazgató, aki lomposan öltözködött. Csodálkozó és gyanakvó szemekkel mérte végig az idegent és csak akkor engedett fel, mikor megtudta, hogy a lakásközvetítőtől jött.

— Hát akkor nézzük meg az emeleti szobákat, — ajánlotta. — Az a traktus kiadó, természetesen, itt mi lakunk.

Mindent megmutogatott, minden ajtót kinyitott, szakszerűen magyarázott, dicsérte a lakást, a kilátást, a kályhákat, az építkezés szolid voltát.

Később az asszony is utánuk jött s mikor végeztek és Ádám búcsúzni akart, invitálta, hogy teázzék velük.

— Hideg lesz a villamoson... — mondta, — nem árt egy csésze forró tea.

Az ura rosszallóan nézett rá, de nem is vette észre.

— Képzeld, földbirtokos volt, de tönkrementek, — ujságolta, mikor már a nappaliban ültek, — háborúban is járt, fogságban volt évekig. Mint egy regény, olyan az élete.

Az igazgató észrevette a pecsétgyűrűt Ádám ujján. Nem, nem a régi családi ékszer volt már ez... A körúton vette, olcsó kővel, a konyhára kapott pénzből Éva, belevésette a címert és meglepte vele Ádámot.

— Hogy adta magát erre a pályára? — érdeklődött most már ő is. — Ne haragudjék, a magukfajta urak sokkal finnyásabbak szoktak lenni.

— Dolgozni akartam. S mert nem akadt számomra más munka, ezt is elvállaltam...

— Hm...

Elgondolkozó arcot vágott s felírta gondosan a közvetítő iroda telefonszámát, azzal a magyarázattal, hogy talán egyszer szüksége lehet rá, akkor majd felhivja.

— Igyekezzék jól megalkudni a reflektánssal, — tanácsolta, aztán megkérdezte azt is: hány percentet kap egy-egy ilyen üzlet után.

Már kellemetlennek érezte a túlzott szivességet, s próbált elbúcsúzni, de az asszony még az utolsó pillanatban is tartóztatta. Sajnálkozó hangon faggatta életéről, kifejezést adott annak a reményének, hogy most már valahára egyenesbe jut, majd, — mintha csak úgy mellékesen jutott volna eszébe, azt kérdezte:

— De talán nem nős?

Visszafelé menet a hideg, tiszta téli napban jó darabot gyalogolt, s csak az Új Szent János kórháznál szállt villamosra. Azon járatta eszét: milyen jól megy dolguk ezeknek az idegeneknek s a hatalomnak, biztonságnak, fölénynek milyen magától értetődő jelei vannak viselkedésükben. Hol kezdhette ez az igazgató például, akinek villája, nyilván autója, s hatalmas jövedelme van? Milyen mélyről indulhatott el a gazdagság szédítő ormai felé? S miért nem sikerülhet ez másnak, a magamfajtának például, semmiféle akarattal, elszánással, szívóssággal? Dolgozni tudnak? Hiszen ő is akart, most is akarna, naponta akár tizenhat órát is. Nem hiányzik belőle a vállalkozó szellem, a bátorság kezdeményező ereje s mégis csak egy lakásközvetítő jóvoltából keres másfélmillió koronát, ha minden jól megy. Mi lehet az oka, hogy ebben a nagy züllésben, a nyomorúságnak ebben a vad konjunktúrájában egyetlen zsidót se látott még a hólapátolók között, akik vegyesen doktorok, egyetemi hallgatók és a műhelyekből kiszorult munkások? Lám, a zsidók gyermekei, akik a numerus clausus miatt nem tanulhattak itthon, Bolognában, Páduában, Párisban, Prágában, vagy legrosszabb esetben Bécsben polgárai a híres univerzitásnak... A kis vidéki szatócs, terménykereskedő fiának miből telik erre? (Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

Név: .....

.....

..... táborl posta

A NYUGATI-FAL HARCOSAI CHERBOURG KÖZELÉBEN